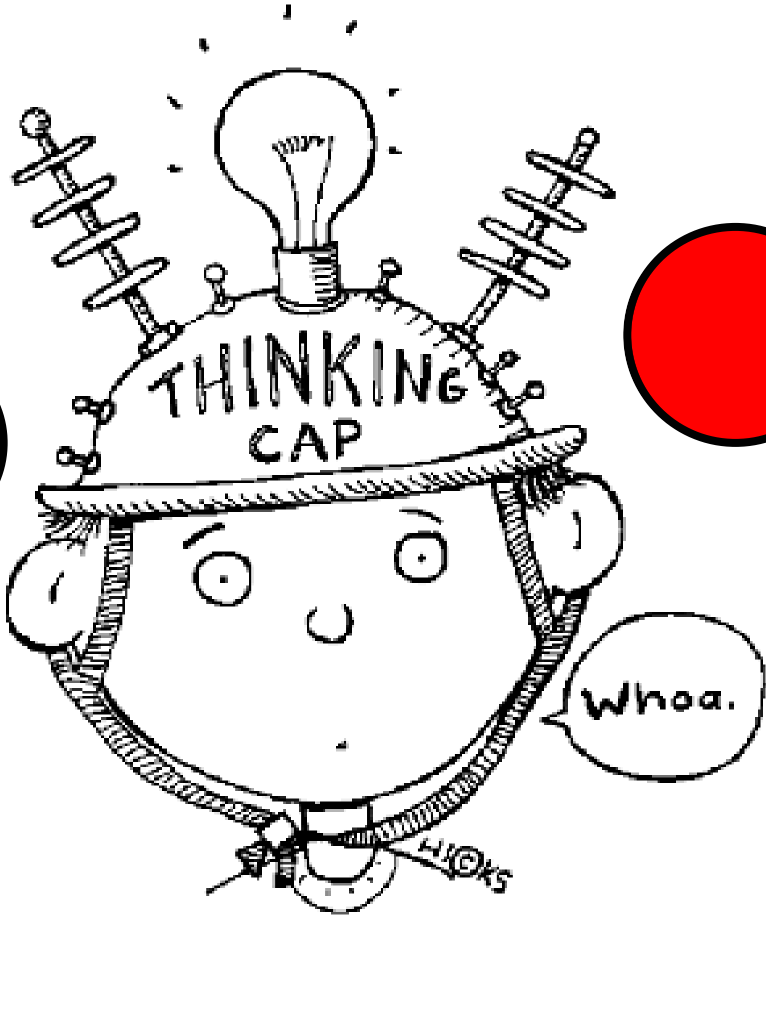
Το δεκαπενθήμερο ηλεκτρονικό περιοδικό για τον Έλληνα blogger

BloGR

Τεύχος 9ο [Φεβρουάριος 2006 / 1ο δεκαπενθήμερο]

Το BloGR έχει την άδεια να επιλέγει και να δημοσιεύει κείμενα από τους παρακάτω bloggers, τους οποίους και ευχαριστεί Θερμά:

Α/Α	**Ψευδώνυμο**	**Διεύθυνση blog**
1	Liberterian	http://homepages.pathfinder.gr/libertarian/weblog.html
2	Wordpress	http://www.wordpress.gr
3	Feelgood	http://blogride.net/
4	YiannisD	http://homepages.pathfinder.gr/YiannisD/Mple_Tetradio.html
5	Bluebloy	http://homepages.pathfinder.gr/BlueBloy/weblog.html
6	Lazycat	http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html
7	Amira_cas	http://homepages.pathfinder.gr/amira_cas/weblog.html
8	Talos	http://histologion-gr.blogspot.com
9	Skullone	http://homepages.pathfinder.gr/skullone/weblog.html
10	Neon.a	http://homepages.pathfinder.gr/neon.a/weblog.html
11	Mauros skilos	http://blogs.gr/mavros%20skylos
12	Minimalist	http://blogs.gr/minimalist
13	Lkrory21	http://hauptpunkte.blogspot.com
14	Giorgos Stratis	http://blog.readcy.net
15	E- rooster **team**	http://e-roosters.blogspot.com
16	Don_kichotes	http://homepages.pathfinder.gr/Don_Kichotes/weblog.html
17	George Ntasios	http://www.gntassios.gr
18	Yannis43	http://blogs.gr/yannis43
19	Netpant	http://homepages.pathfinder.gr/natpant/weblog.html
20	Funel	http://funel.blogspot.com/
21	Arxediamedia **team**	http://arxediamedia.blogspot.com
22	Getman	http://homepages.pathfinder.gr/getman/wolves.html
23	Avanti	http://ta-eis-eafton.blogspot.com/
24	Τσουκαλάς Δημήτρης	http://vroxopoios.blogspot.com/
25	J95	http://dontkissthefrog.blogspot.com/
26	Filosofos	http://www.fillosofos.nicethings.gr/weblog.html
27	Sofia	http://www.digital-era.org/blog/
28	Alkibiades	http://blogs.gr/alkibiades/
29	Τάσος	http://www.olonos.blogspot.com/
30	Alas	http://apallou.blogspot.com/
31	Humanwritings **team**	http://humanwritings.blogspot.com/
32	Nightide	http://blogs.gr/nightide
33	Χλέτσος Βασίλης	http://homepages.pathfinder.gr/plotinos/weblog.html

Αν κάποιος από εσάς επιθυμεί να επιλέγονται κείμενα και από το δικό του blog δεν έχει παρά να μου στείλει ένα e-mail (jim_hellas@pathfinder.gr) με το οποίο πολύ απλά θα με ενημερώνει για την άδεια του να χρησιμοποιώ κείμενα από το blog του, καθώς και θα μου δίνει και την διεύθυνση του blog. Μη ξεχνάτε ότι η καρδιά του περιοδικού αυτού είναι η δική σας συμμετοχή!

Υ.Γ. Τα κείμενα δημοσιεύονται **χωρίς καμία περικοπή** (εκτός από μικρά σημεία που δεν βοηθούν την εκτυπώσιμη μορφή που έχει το BloGR, όπως π.χ. links) , με το **ψευδώνυμο** του συγγραφέα, καθώς και με την **πηγή** (σελίδα του blog) σε ευδιάκριτο σημείο.

Περιεχόμενα

BLOGR #9

EDITORIAL

Καλοί μου φίλοι, χαίρετε!

Το 9° τεύχος είναι γεγονός! Το περιοδικό προχωράει αργά αλλά σταθερά ως τώρα. Η πορεία του ξεπέρασε τα αρχικά μου σχέδια όταν πρωτοσκέφτηκα να κυκλοφορήσω ένα τέτοιο περιοδικό. Στηριζόμενος μόνο στις (μηδαμινές ουσιαστικά) γνώσεις μου για το πώς στήνεται ένα περιοδικό τακτικής κυκλοφορίας ξεκίνησα αυτό το ταξίδι πριν από 5 μήνες περίπου. Δεν έκανα κάποια ιδιαίτερη προσπάθεια διαφήμισης, παρά μόνο στο πρώτο τεύχος όταν ζήτησα από συγκεκριμένους (αγαπημένους μου) bloggers να μου επιτρέπουν να χρησιμοποιώ κείμενά τους. Η διαφήμιση έγινε από όλους εσάς, τους ανώνυμους(;) και καθημερινούς χρήστες του διαδικτύου που θεωρήσατε την προσπάθεια ως άξια λόγου και βάλατε ένα μικρό (ή μεγάλο άλλοι) banner του περιοδικού, κάνατε ιδιαίτερη αναφορά στην ύπαρξή του ή σχολιάσατε την ύλη του σε τρίτα blogs. Το αποτέλεσμα είναι πραγματικά απίστευτο για εμένα.

Αφήνοντας το 2005 πίσω έκανα μια πρόβλεψη: τα downloads του περιοδικού, στο χρόνο που μεσολαβεί ανάμεσα στην κυκλοφορία δύο τευχών, να φτάσουν τα 200. Δεν περίμενα να βγει αληθινή η πρόβλεψή μου και μάλιστα τόσο γρήγορα! Το 8° τεύχος ξεπέρασε κάθε προσδοκία μου για downloads, καθώς έφτασε και ξεπέρασε τα 200!!! Αυτό μου δείχνει 2 πράγματα:

1) Το πόσο μακριά διαδόθηκε η «φήμη» του περιοδικού σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και χωρίς κάποια ιδιαίτερη ενέργεια από εμένα.
2) Το γεγονός ότι το περιοδικό έγινε πλέον μέρος της καθημερινής ρουτίνας των ελλήνων bloggers.

Και για τα δύο αυτά θα ήθελα πάλι να πω ένα μεγάλο «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ», αλλά και να σας πω πως πλέον νοιώθω υπόχρεος απέναντί σας…

Τώρα, όσον αφορά αυτό το τεύχος, έχω να πω ότι μας βγήκε λίγο μεγαλύτερο, αλλά δεν μας πειράζει αυτό! Έπειτα, δυστυχώς, ο φίλος μου που θα με βοηθούσε με την εμφάνιση του περιοδικού δυστυχώς έχει εξετάσεις ακόμη και δεν μπόρεσε να ασχοληθεί με εμένα ακόμα. Αναμένω λοιπόν. Δεν θέλω να σας υποσχεθώ τίποτα για το επόμενο τεύχος γιατί δεν θέλω να βγω ψεύτης. Οι προσπάθειες πάντως γίνονται!

Τέλος, θα πρέπει να πω πως παρατήρησα ότι η blogόσφαιρα δουλεύει με έναν ομοιόμορφο ρυθμό. Υπάρχουν φάσεις που έχει ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΑ ενδιαφέροντα άρθρα σε τέτοιο σημείο που να αφήνω εκτός περιοδικού πολλά καλά posts, όπως έγινε και σε αυτό το τεύχος. Αλλά υπάρχουν και φάσεις που στερεύουμε από έμπνευση και βρίσκω posts με το τσιγκέλι! Αλλά όσο αυξάνεται ο αριθμός των πηγών μου, τόσο ελαττώνεται αυτή η πιθανότητα. Γι'αυτό αν κάποιοι πιστεύετε ότι έπρεπε να συμπεριληφθεί κάποιο άρθρο σας, θα ήθελα να με συγχωρέσετε, καθώς δεν ήταν δυνατόν! Επιλέγω να δημοσιεύω από όσες περισσότερες πηγές γίνεται, παρά πολλά κείμενα από έναν μόνο blogger, αν αυτό είναι δυνατόν βέβαια.

Αυτά τα ολίγα από εμένα γι'αυτή τη φορά… Απολαύστε και αυτό το τεύχος και μη ξεχνάτε ότι περιμένω με ανυπομονησία τα σχόλια και τις παρατηρήσεις σας! Άλλωστε αυτό είναι **το δικό μας** περιοδικό…

Καλή ανάγνωση!

HOW TO...

Μεταφερθείτε από το Pathfinder στο Blogger κρατώντας τις παλιές σας συνήθειες!

Αυτή τη φορά αποφάσισα να ασχοληθώ με ένα ζήτημα γύρω από το Pathfinder. Είναι γεγονός πως το pathfinder ήταν πρωτοπόρος στον τομέα του blogging, καθώς ήταν από τα πρώτα sites που είχαν blogging υπηρεσίες. Το γεγονός αυτό όμως δεν πρέπει να λειτουργεί ως δικαιολογία (τροχοπέδη θα τολμούσα να πω) στην διαδικασία αναβάθμισής του. Οι υπεύθυνοι, παρόλα τα παράπονα, τις εισηγήσεις και τα σχόλια των χρηστών του pathfinder blogs, φαίνεται πως δεν κάνουν ιδιαίτερα βήματα αναβάθμισής του. Αποτέλεσμα αυτής της αδιαφορίας είναι η διαρροή πολλών δυσαρεστημένων χρηστών, προς τρίτες υπηρεσίες blogging.

Δυο – τρεις χρήστες μου έχουν ζητήσει την βοήθεια κατά καιρούς, ώστε να μεταφέρουν το blog τους από το pathfinder σε κάποια άλλη υπηρεσία. Αλλά οι περισσότεροι δεν θέλουν να αποχωριστούν την παρέα που είχαν στο pathfinder blogs. Όσο να ναι, το αίμα νερό δεν γίνεται! Άρα ποια είναι η λύση στο πρόβλημα αυτό; Η μέση οδός φυσικά. Και ποια είναι αυτή; Πολύ απλά, η κατασκευή ενός blog που ενώ ανανεώνεται με κάποια άλλη υπηρεσία, ωστόσο εμφανίζεται και στα ανανεωμένα blogs του pathfinder.

Η υπηρεσία που θα χρησιμοποιήσουμε είναι το blogger.com η οποία είναι και η πιο διαδεδομένη αυτή τη στιγμή.

Βήμα 1ο

Δημιουργείστε λογαριασμό στο blogger.com. Είναι σχετικά απλό και εύκολο να γίνει. Με τη δημιουργία ενός λογαριασμού δεν δημιουργείται αυτόματα και ένα blog. Θα πρέπει να δημιουργήσετε εσείς ένα, το οποίο θα υπάγεται στον λογαριασμό σας. Με την δημιουργία ενός νέου blog, σας δίνονται οδηγίες για το που θα πρέπει να βάλετε τον τίτλο του, την περιγραφή του και το template του. Εάν θέλετε, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, να κρατήσετε την μορφή του blog σας, έτσι όπως ήταν στο pathfinder, πολύ απλά αντιγράψτε το template από το pathfinder και επικολλήστε το στο template του blogger.com. **Χρειάζεται όμως προσοχή στη χρήση των αυτόματων εντολών, καθώς αναμένεται πως πολλές από τις εντολές του pathfinder δεν θα λειτουργούν και στο blogger.com.**

Βήμα 2ο

Αφού δημιουργήσετε το blog σας, θα σας ζητηθεί να ορίσετε και που θέλετε να δημοσιεύεται αυτό. Το blogger.com σας δίνει δύο επιλογές: είτε στο blogspot.com είτε σε κάποιον άλλο provider της επιλογής σας (στην περίπτωσή μας το pathfinder).

1. Αν επιλέξετε το **blogspot.com** τότε δεν χρειάζεστε καμιά περαιτέρω οδηγία, καθώς το ίδιο το σύστημα του blogger.com θα σας καθοδηγήσει.
2. Αν επιλέξετε να συνεχίσετε να έχετε το blog σας στο pathfinder homepages (για έναν ανεξήγητο πραγματικά λόγο!!!) τότε θα χρειαστείτε τα παρακάτω στοιχεία:
   - **FTP Server**: ftp.pathfinder.gr
   - **Blog URL**: http://homepages.pathfinder.gr/username/index.html (αντί για index.html βάζετε ότι θέλετε και όπου username μπαίνει το username σας στο pathfinder)
   - **Blog Filename**: index.html (και εδώ μπορείτε να βάλετε ότι θέλετε, αρκεί το αρχείο να είναι το ίδιο με το Blog URL, πιο πάνω)
   - **FTP Username**: το pathfinder username
   - **FTP Password**: το pathfinder password σας

Βήμα 3ο

Τώρα ας πάμε στο τρίτο κομμάτι και το σημαντικότερο! Πως γίνεται ενώ ανανεώνεται το blog σας μέσω του blogger.com, ωστόσο να φαίνεται και στη λίστα με τα πιο ανανεωμένα του pathfinder. Αρχικά θα πρέπει να πάτε στο blogs.pathfinder.gr και να μπείτε στις ρυθμίσεις του blog σας. Στις ρυθμίσεις θα πρέπει να αλλάξετε ορισμένα πολύ βασικά πραγματάκια.

- Αρχικά επιλέξτε **«Δημοσίευση στο pathfinder blogs»**. Επομένως αφήνετε κενά τα πεδία Ftp server και Ftp path.
- Στη συνέχεια, στο πεδίο **filename** βάλτε ένα άσχετο αρχείο html (π.χ. kati.html)! Εδώ δώστε μεγάλη προσοχή, ιδιαίτερα εάν στο Βήμα 2 επιλέξατε να συνεχίσετε να αποθηκεύετε το blog σας στο Pathfinder. Το αρχείο στο **filename** δεν πρέπει να είναι το ίδιο με το αρχείο του blog σας. Για παράδειγμα αν επιλέξατε το blog σας να είναι στην διεύθυνση: http://homepages.pathfinder.gr/username/index.html δεν πρέπει να επιλέξετε ως **filename** το index.html, αλλά οτιδήποτε άλλο, άσχετο!
- Στο πεδίο **URL** βάζετε την διεύθυνση του blog σας, αυτή στην οποία θα μπορεί να σας βρει στην πραγματικότητα κάποιος. Εκεί λογικά θα έχετε κάτι του τύπου http://homepages.pathfinder.gr/username/index.html **ή** kati.blogspot.com. **ΠΡΟΣΟΧΗ!** Σε αυτό το πεδίο δεν βάζετε την διεύθυνση προς το αρχείο που δηλώσατε στο **filename**!
- Τελειώσατε!

Τι κάναμε τώρα με τον τρόπο αυτό; Πολύ απλά, το Pathfinder ανανεώνει το blog σας το οποίο όμως θεωρεί πως είναι το αρχείο που δηλώσατε στο **filename**. Αλλά, εφόσον έχετε δώσει ως **URL** του blog σας την κανονική διεύθυνση, όταν κάποιος κάνει κλικ πάνω στο link των ανανεωμένων του pathfinder, αυτό θα τον οδηγεί στο πραγματικό σας blog, το οποίο ανανεώνετε μέσω του blogger.com!

Τώρα κάθε φορά που θα κάνετε ανανέωση στο blog σας θα πρέπει να πηγαίνετε στα blogs του pathfinder και να κάνετε και εκεί ανανέωση στο εικονικό σας blog πλέον, πατώντας το κουμπί «ΑΝΑΝΕΩΣΗ», όπως κάνατε ως τώρα...

Ουσιαστικά δεν γίνεται τίποτα το παράξενο, πέρα από το γεγονός ότι χρησιμοποιείτε πλήρως τις δυνατότητες που σας δίνει το pathfinder!

Καλή αρχή λοιπόν!

WordPress 2 και στην ελληνική!

Το WordPress 2 πλέον παίρνει και την ελληνική του μορφή! Οι μεταφραστές έπιασαν δουλειά και όπως μας πληροφορεί η σελίδα του ελληνικού WordPress (**www.wordpress.gr**) σε λίγο καιρό θα είναι έτοιμη και η νέα έκδοση του wordpress. Για όσους δεν γνωρίζουν, το wordpress είναι μια μηχανή για να στήσετε το δικό σας blog στον προσωπικό σας χώρο. Είναι με απλά λόγια κάτι σαν το www.blogger.com ή κάτι σαν το blogs.pathfinder.gr, μόνο που δεν εξαρτάστε πλέον από κάποια άλλη ιστοσελίδα για να ανανεώσετε το blog σας, αλλά μόνο από τη μηχανή του wordpress την οποία έχετε στήσει στον server σας. Το πακέτο φυσικά είναι πληρέστατο κα περιλαμβάνει τα πάντα: από κατηγορίες για τα posts σας μέχρι και αναζήτηση στο blog σας.
Ακολουθεί το σχετικό post από το wordpress:

http://www.wordpress.gr/?p=90
«Επιστροφή στην αρχική σχεδίαση του WordPress, με μια ιστοσελίδα βασισμένη σε ιστολόγιο και όχι σε Joomla!.

Πολλές ήταν οι διαφωνίες, παράπονα για την παλιότερη μορφή, ο φίλος αντρέας το χαρακτήρισε εξεφτυλισμό. Δεν νομίζω ότι ήταν και τόσο χάλια, βέβαια δεν ήταν πια ένα blog site αλλά ένα portal. Ελπίζουμε να τελειώσει το ταξίδι των ατέλειωτων αλλαγών και αναζήτησης του wordpress.gr.

Η Ελληνική κοινότητα του WordPress, θα στηρίζεται σε WordPress και όχι σε CMS, για αρχικό θέμα δοκιμάζω το K2, να δούμε αν κάθετε και αν είναι παραμετροποιήσιμο και μπορεί να μεταφραστεί γιατί είναι λίγο ιδιότροπο θέμα και κάνει χρήση ajax και είναι φτιαγμένο για WP 2.

Και τέλος Η Ελληνική κοινότητα του WordPress έχει κάνει την μετάβαση σε WordPress 2. Η Ελληνική μετάφραση τελειώνει από τις 1217 παραμένουν να μεταφραστούν 180.»

http://www.wordpress.gr/?p=96
«Στο forum υπάρχει μια νέα έκδοση μετάφρασης για το WordPress 2, η έκδοση δεν είναι τελική αλλά χρειάζεται να χρησιμοποιηθεί πρώτα για να δοθεί ως τελική. Θα παρακαλούσα όσοι έχουν WordPress 2 να την δοκιμάσουν και να στείλουν παρατηρήσεις και τυχόν προβλήματα.»

BlGR

Ολοκληρωτισμοί, σχετικοί και απόλυτοι

Ημ/νία: 20/1/2006 **- Από talos –**
(http://histologion-gr.blogspot.com/2006/01/blog-post_20.html **)**

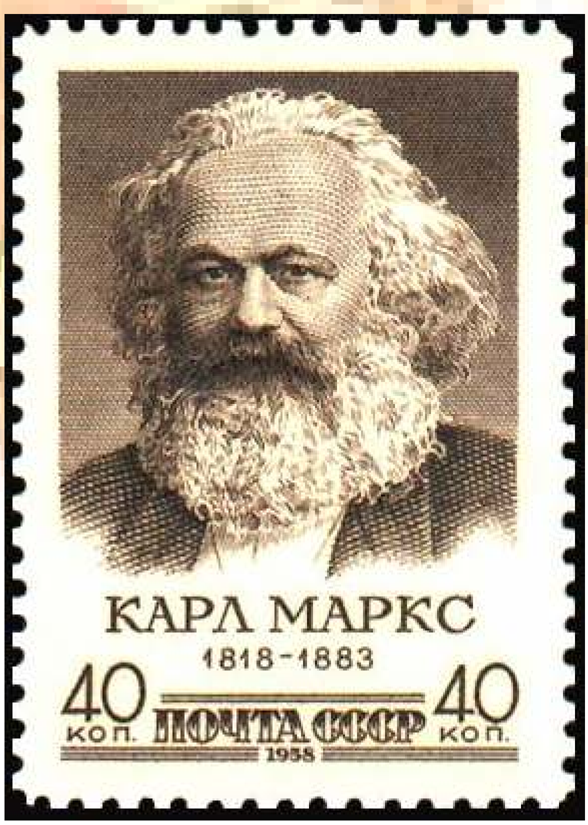
Μικρή συνεισφορά στην συζήτηση περί καταδίκης του Κομμουνισμού (και των παραφυάδων του;) από το Συμβούλιο της Ευρώπης:

Από δημοσίευμα της εφημερίδας του Πανεπιστημίου των Ιησουιτών στο Ελ Σαλβαντόρ, *Proceso*, όπως παρατέθηκε από τον John Reed στον Guardian στις 23 Μαΐου του 1990:

> "...Αν ο Λεχ Βαλέσα έκανε την οργανωτική δουλειά του στο Σαλβαντόρ, θα συγκαταλεγόταν ήδη μεταξύ των "εξαφανισμένων" στα χέρια "βαριά οπλισμένων ανδρών με πολιτικά", ή θα είχε ανατιναχθεί σε κομματάκια σε επίθεση με δυναμίτες στα γραφεία του συνδικάτου του. Αν ο Αλεξάντερ Ντούμπτσεκ ήταν πολιτικός στην χώρα μας, θα είχε ήδη εκτελεστεί όπως ο Έκτωρ Οκελί [σοσιαλδημοκράτης ηγέτης που εκτελέσθηκε στην Γουατεμάλα από Σαλβαντοριανές ομάδες θανάτου, σύμφωνα με την κυβέρνηση της Γουατεμάλας]. Αν ο Αντρέι Ζαχάρωφ δούλευε εδώ για τα ανθρώπινα δικαιώματα, θα είχε την ίδια μοίρα με τον Έρμπερτ Ανάγια [έναν από τους πολλούς δολοφονημένους ηγέτες της ανεξάρτητης Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Σαλβαντόρ - CDHES]. Αν ο Ότα Σικ [ο οικονομικός εγκέφαλος πίσω από τις μεταρρυθμίσεις του Ντούμπτσεκ] ή ο Βάκλαβ Χάβελ ήταν διανοούμενοι στο Σαλβαντόρ, θα βρισκόντουσαν ένα θλιβερό πρωινό χάμω σε κάποιο πανεπιστημιακό χώρο, με τα κεφάλια τους διάτρητα από τις σφαίρες κάποιου επίλεκτου τάγματος του στρατού..."

Εν αναμονή του ψηφίσματος του Συμβουλίου της Ευρώπης για τις ψυχροπολεμικές αγριότητες στα (καπιταλιστικά) καθεστώτα-πελάτες των ΗΠΑ (και εμείς εδώ δεν χρειάζεται να πάμε στο Σαλβαντόρ για να τα μάθουμε, έτσι;), συμβουλεύω ψυχραιμία.

ΥΓ: Αν τα ονόματα Χάβελ, Ντούμπτσεκ, Ζαχάρωφ και Βαλέσα σας είναι άγνωστα, ζηλεύω την νιότη σας.

Οι χρήσιμες αλήθειες

Ημ/νία: 28/1/2006 **- Από talos –**

(http://histologion-gr.blogspot.com/2006/01/blog-post_28.html)

Η προηγούμενη καταχώριση σχετικά με το μνημόνιο περί κομμουνισμού στο Συμβούλιο της Ευρώπης (το οποίο υπερψηφίστηκε χθες, σε μια ηπιότερη εκδοχή), είχε σαν πηγή της μια παράθεση την οποία βρήκα σε ένα κείμενο του Jean Bricmont*, με τίτλο "Γιατί είναι ακόμα απαραίτητο να είμαστε αντι-ιμπεριαλιστές". Το κείμενο αυτό, γραμμένο πριν τέσσερα χρόνια, το παραθέτω εδώ γιατί αφορά και την συζήτηση περί του ψηφίσματος του ΣτΕ, αλλά και μια άλλη συζήτηση περί αρνητικών και θετικών δικαιωμάτων που εκτυλίχθηκε στο Don't Kiss the Frog, to yet.another.blog, και το e-roosters. Οι συζητήσεις αυτές είναι πιστεύω εντέλει συνδεδεμένες μεταξύ τους και η ανάπτυξη της επιχειρηματολογίας του Bricmont τις διατρέχει. Παραθέτω σχετικά αποσπάσματα - αν και ολόκληρο το κείμενο είναι κατά την ταπεινή μου γνώμη εξαιρετικά ενδιαφέρον.

Ξεκινώ από ένα απόσπασμα που δένει τις δύο συζητήσεις:

Στην Δύση, το τμήμα της Παγκόσμιας Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που αφορά τα Πολιτικά Δικαιώματα, θεωρείται πως έχει απόλυτη προτεραιότητα απέναντι στα Οικονομικά και Κοινωνικά δικαιώματα της Διακήρυξης. Σε περίπτωση που θεωρείτε αυτήν την προτεραιότητα προφανή, φανταστείτε να είσαστε ένας από τα δύο ή τρία δισεκατομμύρια ανθρώπους που πρέπει να επιβιώσουν με λίγο-πολύ δύο δολάρια την ημέρα. Πώς θα ζυγίζατε την προσπάθεια της Κούβας να διατηρήσει την δημόσια υγεία, την παιδεία και την διαθεσιμότητα βασικών αγαθών για τους φτωχούς σε σχέση με τους περιορισμούς που επιβάλλονται στις Πολιτικές Ελευθερίες; Οι προσπάθειες αυτές συνεχίστηκαν και μετά την παύση της «επιχορήγησης» της Κούβας από την ΕΣΣΔ – και καθώς η χώρα υποβαλλόταν σε ένα σκληρό εμπάργκο, αλλά και σε πολλές ενέργειες σαμποτάζ εκ μέρους της μόνης υπερδύναμης, κάτι που ανάγκασε την Κουβανική κυβέρνηση να διοχετεύει πόρους στην άμυνα, την αντικατασκοπία κτλ.

Με δεδομένο λοιπόν, τον συσχετισμό δυνάμεων, αν η Κούβα εισήγαγε την φιλελεύθερη δημοκρατία όπως απαιτούν οι ΗΠΑ, είναι αναμενόμενο ότι το λόμπι των Κουβανών εμιγκρέδων στις ΗΠΑ, με την στήριξη της Ουάσινγκτον, θα δωροδοκούσε πολιτικούς, θα χρηματοδοτούσε ΜΜΕ και θα υπονόμευε την «δημοκρατική διαδικασία» για να διασφαλίσει την άνοδο στην εξουσία ενός φιλικού προς της ΗΠΑ καθεστώτος που θα υιοθετούσε νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις», οι οποίες θα καταργούσαν την υπαρκτή κοινωνική πρόνοια. Αυτό δεν σημαίνει πως τα κοινωνικο-οικονομικά δικαιώματα θα πρέπει να χρησιμοποιούνται για να δικαιολογήσουν την εγκατάλειψη των πολιτικών ελευθεριών. Όλα αυτά τα δικαιώματα θα πρέπει να συνυπάρχουν σε μια δίκαιη κοινωνία. Αλλά με δεδομένο τον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων, η συνεχής αποκλειστική έμφαση στα πολιτικά δικαιώματα από τις πλούσιες χώρες θα πρέπει να ιδωθεί ως ιδιοτελής και ως εκ τούτου μια όχι θεμιτή προώθηση των παγκοσμίων δικαιωμάτων.

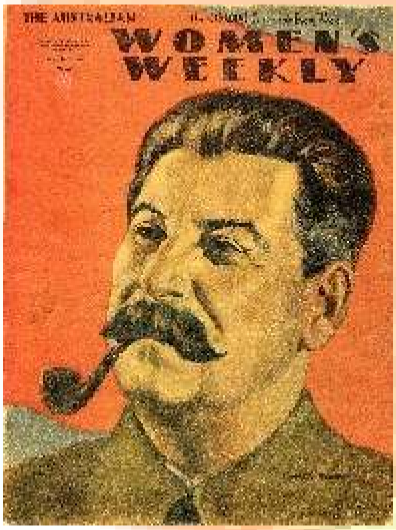
Άρα λοιπόν η επιλεκτική χρήση των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων" ως μέτρο αυτοδικαίωσης στην Δύση, δεν είναι παρά μέθοδος αλλαγής της συζήτησης. Ειδικά, λέω εγώ, όταν γίνεται από κράτη τα οποία έχουν ανεβάσει καθεστώτα που συνδύαζαν την περιφρόνηση και για τα "θετικά" και για τα "αρνητικά" δικαιώματα, κάθε φορά που έκριναν ότι ήταν προς το συμφέρον των ελίτ που τα κυβερνούν. Όπως και να έχει, τα κράτη που έχουν συνυπογράψει την διακήρυξη είναι δεσμευμένα για την προσπάθεια, τουλάχιστον, τήρησης **όλων** των δικαιωμάτων που προβλέπει.

Αλλά η άρνηση των κοινωνικών και οικονομικών δικαιωμάτων της Διακήρυξης, δεν είναι απλά παθητική. Συχνά συνδυάζεται με εξαιρετικά επιθετικές πολιτικές εναντίον όσων κρατών προσπαθούν να τα εφαρμόσουν. Αυτό οδηγεί στην περαιτέρω ενίσχυση, ήδη υπαρκτών προφανώς, αντιδημοκρατικών τάσεων σε όσα, επαναστατικά και μη, καθεστώτα έχουν σαν στόχο την κοινωνική δικαιοσύνη:

Ούτε το φαινόμενο του «Λενινισμού», ούτε παρόμοιες τάσεις μεταξύ των εθνικιστών του Τρίτου Κόσμου μπορούν να γίνουν κατανοητά αν δεν λάβει κανείς υπόψη του ότι ο ολοκληρωτισμός τους προέρχεται κατά ένα μεγάλο μέρος από την επιθυμία να αποφύγουν την μοίρα της Παρισινής Κομμούνας και άλλων πιο δημοκρατικών προσπαθειών κοινωνικής αλλαγής, ή απλά από την προσπάθεια διατήρησης μιας ελάχιστης μορφής εθνικής ανεξαρτησίας, μπροστά σε ισχυρότατες απειλές. Το ότι ο Λενινιστικός δρόμος οδήγησε επίσης και σε αποτυχία δεν σημαίνει ότι και το πρόβλημα που προσπάθησε να επιλύσει δεν υφίσταται…

Είναι, προσθέτω, εξαιρετικά αμφίβολο αν το Λενινιστικό καθεστώς π.χ. θα εξέπιπτε στον Σταλινισμό και τα εκατομμύρια των θυμάτων του, αν δεν είχε περάσει από έναν - εξωτερικά υποκινούμενο - αιματηρό εμφύλιο πόλεμο και δεν ήταν υπό συνεχή

εξωτερική απειλή. Δεν τρέφω ψευδαισθήσεις για την φύση του Μπολσεβίκικου καθεστώτος, αλλά είναι σαφές ότι ο Στάλιν ήταν η αιματηρότερη και χειρότερη προοπτική για την ΕΣΣΔ από τις υπάρχουσες τάσεις στο ΚΚΣΕ, λύση που ισχυροποιήθηκε και επικράτησε εξαιτίας ακριβώς του επιθετικά εχθρικού διεθνούς περιβάλλοντος μέσα στο οποίο έπρεπε να λειτουργήσει η ΕΣΣΔ. Από την ΝΕΠ, ως την αναγκαστική κολεκτιβοποίηση και από την παραχώρηση αυτονομίας σε μια σειρά εθνότητες της Ρωσική Αυτοκρατορίας, ως τις μαζικές εθνοκαθάρσεις, η διαφορά είναι τεράστια και δεν μπορεί απλά να εξηγηθεί από την εσωτερική δυναμική του κόμματος των Μπολσεβίκων - ερήμην των οριακών (διεθνών) συνθηκών. Το ότι η ίδια η Λενινιστική εκδοχή του Μαρξισμού, απείχε αισθητά από κάθε εύλογη εκδοχή του σοσιαλισμού, είναι δεδομένο, αλλά και πάλι είναι δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς τι από αυτήν ήταν αποτέλεσμα της προσαρμογής στην "ιμπεριαλιστική περικύκλωση" και τι εγγενής αδυναμία της Λενινιστικής προσέγγισης.

Βρεθήκαμε έτσι στο περιβόητο ψήφισμα του ΣτΕ και πάλι. Το οποίο ουσιαστικά καταδικάζει τον Σταλινισμό (από όπου και τα 10 και πλέον εκατομμύρια των αναφερομένων θυμάτων στην ΕΣΣΔ προέρχονται), και τις συναφείς του εκδηλώσεις ανά τον κόσμο. (Πολλά από) τα κράτη που πολέμησαν το νεαρό Σοβιετικό καθεστώς (και αξίζει να σημειωθεί στήριξαν την, τουλάχιστον εξίσου αιματηρή με την κόκκινη, Λευκή τρομοκρατία), έρχονται τώρα να καταδικάσουν αυτό που συνδιαμόρφωσαν...

Δεν μπαίνουν οι πλειοψηφούντες στο ΣτΕ καν στον κόπο να εξετάσουν την ποιότητα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα καθεστώτα τα οποία διαδέχτηκαν οι κομμουνιστές. Με την πιθανή εξαίρεση της μεταπολεμικής Ανατολικής Ευρώπης (και όχι όλων των κρατών της), τα καθεστώτα που ανατράπησαν ήταν εξίσου ή και περισσότερο αντιδημοκρατικά με εκείνα που τα διαδέχτηκαν. Αυτό το σημείο θεωρείται δευτερεύον, όπως δευτερεύον θεωρείται ότι το ίδιο το ΚΚΣΕ είχε καταδικάσει τα εγκλήματα του Σταλινισμού, ήδη από το 20ο συνέδριό του (όπως και όλα τα δορυφορικά της ΕΣΣΔ καθεστώτα). Έκτοτε (από τον Χρούστσώφ και μετά) μπορεί κανείς με ασφάλεια να εκτιμήσει ότι τα εγκλήματα και οι πάσης φύσεως παραβιάσεις όλων των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από την ΕΣΣΔ και τους δορυφόρους της παγκοσμίως, ήταν λιγότερα σε απόλυτους αριθμούς από τα εγκλήματα των ψυχροπλεμικών της αντιπάλων. Αυτό δεν κάνει την ΕΣΣΔ ούτε δημοκρατική, ούτε ελεύθερη φυσικά, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πώς δεν προκαλούν την αγανάκτηση και τα καταδικαστικά ψηφίσματα του ΣτΕ, εγκλήματα στα οποία πρωτοστάτησαν ιδρυτικά του μέλη και οι σύμμαχοί τους...

Είμαι εξαιρετικά καχύποπτος απέναντι στις διακηρυκτικές καταδίκες, στα καλά του καθουμένου, εγκλημάτων που έχουν κάνει οι "εχθροί" στο απώτερο παρελθόν. Μου μυρίζουν ιδιοτέλεια και συγκάλυψη. Δεν είναι δυνατόν το ΣτΕ να ασχολείται με προ πεντηκονατετίας εγκλήματα **μη-μελών του**, την ίδια στιγμή που ιδρυτικό του μέλος συμμετέχει σε εκτεταμένα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και στην παράνομη κατοχή του Ιράκ. Δεν πρόκειται εδώ για την αποκατάσταση κάποιας ιστορικής αληθείας, αλλά για την στρατηγική του ταχυδακτυλουργού που αποσπά την προσοχή σου σε σε μια κίνηση για να μην δεις την άλλη. Για ένα κομμάτι του ΣτΕ, πρόκειται ίσως εκ των υστέρων, για επικοινωνιακό αντίβαρο σε άλλες αποκαλύψεις μελών της Κοινοβουλευτικής του Συνέλευσης, που αφορούν σημερινές κακοποιήσεις Πολιτικών Δικαιωμάτων από χώρες μέλη του ΣτΕ. Είμαι περίεργος να δω αν η καταγγελία αυτή θα οδηγήσει σε σχετικό ψήφισμα και τι είδους ψήφισμα...

... Που μας φέρνει στο ζήτημα του τι είναι ουσιώδες και τι όχι. Και πάλι τον λόγο τον έχει ο Μπρικμόν:

"Το ηθικό πρόσταγμά μας δεν είναι να λέμε την αλήθεια ανεξάρτητα από ο,τιδήποτε άλλο. Είναι μάλλον "να λέμε την αλήθεια στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, για πράγματα που έχουν σημασία, στο κατάλληλο κοινό". Για να το εξειδικεύσουμε, υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ της αποκήρυξης της τρομοκρατίας στον κατεστημένο Δυτικό τύπο και στην επιχειρηματολογία εναντίον της τρομοκρατίας όταν συζητάς με ανθρώπους που την υποστηρίζουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Στην πρώτη περίπτωση η άσκηση είναι εύκολη και συχνά απόλυτα τελετουργική ενώ στην δεύτερη, αναπόφευκτα, ανακύπτει η συζήτηση για τις εναλλακτικές στρατηγικές. Αυτό είναι πολύ πιο ενδιαφέρον και μας οδηγεί επίσης να αναλογιστούμε το κατά πόσο οι πολιτικές των κρατών μας κάνουν τέτοιες

εναλλακτικές στρατηγικές δύσκολες στην εφαρμογή τους.

Ή για να το εξειδικεύσουμε αλλιώς, έχω συμμετάσχει σε εκδηλώσεις και διαδηλώσεις εναντίον της εισβολής της ΕΣΣΔ στο Αφγανιστάν, εναντίον του πραξικοπήματος Γιαρουζέλσκι κ.ο.κ. και τσακωνόμουν με την ΚΝΕ στα αμφιθέατρα μικρός για την εγκληματική φύση των χωρών του "υπαρκτού" σοσιαλισμού. Είχα πιστεύω δίκιο να την λέω στους ΚΝίτες και να τους υποδεικνύω το ότι υποστηρίζουν ένα ολοκληρωτικό και ανελεύθερο καθεστώς. Αν πήγαινα όμως στο φεστιβάλ της ΟΝΝΕΔ και έλεγα τα ίδια ακριβώς πράγματα θα ήμουν απλά μαλάκας.

Τέλος, ένα ακόμα σημείο. Περιέχεται στα πλαίσια μιας άλλης συζήτησης, στην πρόσφατη Ετήσια Ομιλία της Διεθνούς Αμνηστίας που έγινε φέτος από τον Νόαμ Τσόμσκι. Πρόκειται για ένα κείμενο ιδιαίτερης ηθικής διαύγειας και πολιτικής οξυδέρκειας το οποίο θα άξιζε δικό του ποστ (αλλά δεν ξέρω αν θα βρω τον χρόνο). Ο Τσόμσκι σημειώνει ότι στην Δίκη της Νυρεμβέργης εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας ορίστηκαν ως εκείνα που έχει κάνει μόνο η Ναζιστική πλευρά. Πράγματα όπως ο βομβαρδισμός αμάχων δεν συμπεριλήφθηκαν στο κατηγορητήριο γιατί τα είχαν διαπράξει και οι σύμμαχοι. Πρόκειται για ηθικά επιλήψιμη παράλειψη, αλλά τουλάχιστον υπήρξε η προσπάθεια να διατηρηθεί μια ηθική συνέπεια.

Ο Telford Taylor, μέλος του δικαστηρίου της Νυρεμβέργης είχε εξηγήσει πως

"...η τιμωρία του εχθρού - ιδιαίτερα του ηττημένου εχθρού - για συμπεριφορά την οποία έχει διαπράξει και η πλευρά των νικητών, θα ήταν τόσο χοντροκομμένα άδικη ώστε θα αναιρούσε την αξιοπιστία των ίδιων των νόμων".

...και εδώ, νοερά αντικαθιστώντας την "τιμωρία" με την "αποκήρυξη", καταλήγω και θα με ενδιέφεραν τυχόν αντιρρήσεις / παρατηρήσεις / συνηγορίες σας.

*Ο Jean Bricmont είναι φυσικός, και μέλος του διδύμου Σοκάλ και Μπρικμόν που είχαν γράψει το βιβλίο "Imposteurs Intellectuelles" που παρουσίαζε την επιστημονική άγνοια των μεταμοντερνιστών επιστημολογούντων, ένα βιβλίο-σχόλιο για την επιστημολογική ανεπάρκεια του μεταμοντερνισμού - και του σκληρού γνωσιολογικού σχετικισμού που τον διακρίνει.

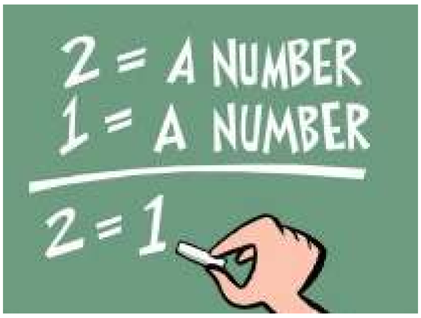
1st order logic

Ημ/νία: 20/1/2006 **- Από J95 –**

(http://dontkissthefrog.blogspot.com/2006/01/1st-order-logic.html)

Η διαφορά ανάμεσα στο:
έχεις το δικαίωμα οι άλλοι να μη σου κάνουν το X (A)
και στο
έχεις το δικαίωμα οι άλλοι να σου προσφέρουν το X (B)
είναι...

[1) Ξεκινάμε από το (B):
έχεις το δικαίωμα οι άλλοι να σου προσφέρουν το X
2) Όπου "X", θέτουμε "το να μη σου κάνουν το X":
έχεις το δικαίωμα οι άλλοι να σου προσφέρουν το να μη σου κάνουν το X
3) Απαλοίφουμε το "προσφέρουν το" (μια και για οποιοδήποτε X υπάρχει τουλάχιστον ένας άνθρωπος για τον οποίο συνιστά περιορισμό της ελευθερίας του και άρα "προσφορά" το να μη σου κάνει το X, "there is no such thing as free lunch" -μην ξεχνάμε):
έχεις το δικαίωμα οι άλλοι να μη σου κάνουν το X.
4) Επαναλαμβάνουμε αντίστροφα: Ξεκινάμε από το (A) και όπου "X" θέτουμε"το να μη σου προσφέρουν" κλπ.
5) QED]

...καμία απολύτως. Γιατί εφόσον το X είναι μεταβλητή, μπορεί να μπει στη θέση του κάτι που περιλαμβάνει μία άρνηση. Και η άρνηση πολλαπλασιάζεται λογικά με τον αριστερό της όρο και μετατρέπει τη θετική διατύπωση σε αρνητική και αντιστρόφως.

Κατά τη γνώμη μου λοιπόν ο όλος διαχωρισμός ανάμεσα σε αρνητικά και θετικά δικαιώματα είναι αντικειμενικά αβάσιμος και άρα ιδεολογικά πολωμένος. Και αυτό φαίνεται -μεταξύ άλλων- από το ότι οι υπερασπιστές του καταλήγουν να κάνουν εντελώς αυθαίρετους διαχωρισμούς ως προς τη φύση της μεταβλητής X...

(ας πούμε ανάμεσα σε "δημόσια αγαθά" και "δημόσια παροχή ιδιωτικών αγαθών" [τη στιγμή που η Κοινωνία μπορεί να ορίσει σχεδόν όποιο αγαθό θέλει σαν "μη ιδιωτικό"], ή ας πούμε ανάμεσα σε security και liberty [και 5 γραμμές παρακάτω: "security IS liberty". Ημιάσχετο: τι λύσσα κακιά έχουνε πάθει όλα τα ρηγκανόπουλα και μιλάνε για Newspeak; Anyway...)

...με σκοπό οι αξίες που πρεσβεύουν (κυρίως ιδιοκτησία αλλά γενικά ψιλοαγγλοσαξωνικές αξίες, όπως η μη παρέμβαση του κράτους) να είναι στην πιο ευνοϊκή κλάση, την αρνητική, γιατί αυτή είναι η προτιμότερη στις αγγλοσαξωνικές χώρες και παρέχει εύκολα μεγάλη τεκμηρίωση (μια και έχει από πίσω της common law βασισμένο σε αυτή, διανοητές βασισμένους σε αυτήν, ένα ολόκληρο σύστημα αξιών που δομήθηκε κυρίως με αρνητικές διατυπώσεις). Σεβαστό αυτό, αν και διαφωνώ με πολλές από τις αξίες.

Όμως αυτή η διαφοροποίηση (όπως και οποιαδήποτε άλλη), αλλά και η αντίστοιχη ομαδοποίηση των δικαιωμάτων (με αποτέλεσμα τα νεοφιλελεύθερα να "πέφτουν" στο σωστό σακούλι) παραμένει εντελώς υποκειμενική και (όπως είπα) αυθαίρετη. Δεν τεκμηριώνεται από πουθενά. Στο κάτω-κάτω, κανένα δικαίωμα δεν προκύπτει από λογική πρώτης τάξης. Όλα απαιτούν κάποια "ηθική" στήριξη.

Συνεπώς δεν με πείθει. Προσωπικά θα προτιμήσω ένα καλό κοκτέηλ από "αρνητικά" και "θετικά" δικαιώματα, με βάση το τι μου φαίνεται πιο σωστό να ισχύει και χωρίς να κολλάω τρομερά στη διατύπωση.

Παρεμπιπτόντως την ιδιοκτησία, σύμφωνα με έναν λίγο πιο πολύπλοκο (αλλά εξίσου λογικό) μετασχηματισμό της φυσικής γλώσσας αυτή τη φορά, μπορούμε να τη δούμε σαν το θετικό δικαίωμα στο να στην αναγνωρίζουν όλοι οι υπόλοιποι. Which is why δεν πρέπει να τους έχουμε και πολύ στο φτύσιμο, διότι υπάρχει κίνδυνος να τη δούνε και αυτοί έτσι.

Και στο κάτω-κάτω, δεν είναι το ίδιο το να ζητάς ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα με το να ζητάς δεύτερο κότερο για όλους! Μην τρελαθούμε τώρα. Αυτό φαίνεται πως είναι γενικότερη τάση: οι σοσιαλιστές έχουν στο μυαλό τους κυρίως καταστάσεις του τύπου "οι άνεργοι αξίζουν ένα αξιοπρεπές επίδομα" και οι νεοφιλελεύθεροι απαντάνε σε αυτές με παραδείγματα για άφωνες κομμώτριες που θέλουν να γίνουν Jennifer Lopez... Δηλαδή με strawman interpretations που ρίχνουν πολύ το επίπεδο.

just my $.02.

Πολιτεία και Εκκλησία κατά την πρώιμη Βυζαντινή περίοδο

Ημ/νία: 20/1/2006 **- Από Αμαλία Ηλιάδη –**
(http://e-rooster.gr/01/2006/225)

Το θέμα των σχέσεων κράτους και εκκλησίας στο Βυζάντιο ερευνήθηκε από το σύνολο σχεδόν των μελετητών της ιστορίας αυτής της περιόδου. Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνας είναι μεταξύ τους εκ διαμέτρου αντίθετα.

Η αντίθεση δεν ξεκινάει μόνο από την αναπόφευκτη διαφορετική αξιολόγηση των γεγονότων από κάθε συγγραφέα, αλλά καμιά φορά και από την αβεβαιότητα γύρω από τα ίδια γεγονότα. Για μερικούς, Πολιτεία και Εκκλησία είναι δύο θεσμοί, που βρίσκονται σε αδιάκοπο ανταγωνισμό μεταξύ τους για την επικράτηση ή και για την κυριαρχία ακόμη της μιας πάνω στην άλλη. Για άλλους πάλι, πρόκειται για δύο μορφές εμφανίσεως της έννοιας της Χριστιανοσύνης, μορφές που στη θεολογική και στην πολιτική σκέψη των Βυζαντινών δεν είναι νοητές χωριστά. Συχνά διακρίνεται το όλο πρόβλημα σε θέμα βασικών αρχών και σε θέμα προσώπων.

Επειδή όμως ούτε το πολιτειακό ούτε το κανονικό δίκαιο θεσπίζουν γενικές αρχές για τη ρύθμιση των σχέσεων αυτών, καταλήγει η αντιμετώπιση του θέματος των αρχών να ανάγεται στο θέμα των προσώπων, που αναγκαστικά συνδέεται αναπόσπαστα με την εκκλησιαστική πολιτική κάθε αυτοκράτορος.

Από τη μελέτη των γεγονότων προκύπτει ότι από τον Μ. Κωνσταντίνο κι έπειτα οι αυτοκράτορες βοήθησαν σημαντικά την Εκκλησία στα θέματα της οργανώσεως και διοικήσεώς της. Αυτή όμως η βοήθεια και η συμπαράσταση υπέκρυπταν συχνά, όπως γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις, και ανάμειξη στα εσωτερικά της Εκκλησίας, πιο πολύ de facto παρά de jure. Η ευνοϊκή στάση απέναντι στην Εκκλησία δεν ήταν αποτέλεσμα μόνο των προσωπικών πεποιθήσεων και ίσως του θρησκευτικού συναισθήματος των πρώτων ιδίως αυτοκρατόρων, αλλά και της διαπιστώσεως ότι η νέα πίστη μπορεί να εξελιχθεί, παράλληλα με την κρατική δομή, σε ένα σπουδαίο παράγοντα συνοχής του πληθυσμού της αυτοκρατορίας, που η εθνική ανομοιογένειά του αποτελούσε μόνιμο κίνδυνο.

Έτσι, η παρατήρηση ότι το Ρωμαϊκό κράτος (imperium Romanum) μετατράπηκε σε χριστιανικό κράτος (imperium christianum) εκφράζει τούτο ακριβώς το φαινόμενο αλλά το στοιχείο αυτό λειτουργεί ως παράγοντας συνοχής μόνο αν υπάρχει δογματική ενότητα, αλλιώς πολλαπλασιάζει την ένταση και αφανών ακόμη διασπαστικών τάσεων. Γι' αυτό το λόγο, το ζωηρό ενδιαφέρον των αυτοκρατόρων για τα δογματικά ζητήματα δεν ξεκινούσε από τις προσωπικές απόψεις κάθε μονάρχη- με σπάνιες ίσως εξαιρέσεις- αλλά από την αγωνία για τη διατήρηση της κρατικής ενότητας, πράγμα που δικαιολογεί και ορισμένες απόλυτες διατυπώσεις (όπως η ρήση του Κωνσταντίνου: «Όπερ εγώ βούλομαι, τούτο κανών νομιζέσθω»), στις οποίες μερικοί συγγραφείς με κάποια υπερβολή έδωσαν τόση σημασία, ώστε να τις αναγάγουν σε βασικές αρχές ρυθμίσεως των σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας.

Οι επεμβάσεις αυτές όταν δεν είχαν προκληθεί από την ίδια την Εκκλησία, γίνονταν με την ανοχή της, αρκεί να μην ξεπερνούσαν ένα απαράβατο όριο: τον σεβασμό της Ορθόδοξης δογματικής διδασκαλίας. Είναι όμως ευνόητο ότι το κριτήριο αυτό είναι πολύ σχετικό, γιατί εξαρτάται από την πλευρά της θεωρήσεως των πραγμάτων.

Έτσι οι επεμβάσεις της κρατικής εξουσίας στο δογματικό πεδίο συναντούσαν την αποδοκιμασία και την αντίδραση της θιγόμενης μόνο μερίδας και πρέπει να υπογραμμιστεί ότι στην πρώιμη βυζαντινή περίοδο, την περίοδο της οριστικής διαμορφώσεως της Χριστιανικής δογματικής διδασκαλίας με τις έντονες αντιθέσεις μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας, η διάκριση μιας Ορθόδοξης από μια κακόδοξη («αιρετική») διδασκαλία δεν ήταν πάντοτε εύκολη υπόθεση, ακόμη και όποτε υπήρχαν αποφάσεις Οικουμενικών Συνόδων, αφού κριτήριο της οικουμενικότητας ήταν η γενική αποδοχή των αποφάσεων από το πλήρωμα της Εκκλησίας, που συχνά ήταν ζήτημα χρόνου (π.χ. η σύνοδος της Εφέσου το 449 συγκλήθηκε ως οικουμενική, αντίθετα με την Β' Οικουμενική που αρχικά ήταν τοπική σύνοδος).

Συνοψίζοντας τα παραπάνω δεδομένα, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι η Εκκλησία, ως επίγειος οργανισμός, επηρέαζε άμεσα έναν παράγοντα της κρατικής υποστάσεως. Η πολιτεία, απ' τη δική της μεριά και με τα δικά της μέσα, προσπαθούσε να εξασφαλίσει τη συνδρομή αυτού του παράγοντα. Έτσι, ενώ το πρόβλημα ήταν κοινό και για τους δυο αυτούς

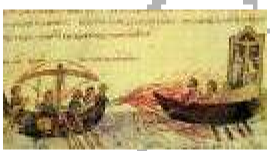

οργανισμούς, ο διαφορετικός σκοπός του καθενός απαιτούσε και διαφορετική αντιμετώπιση: Από τη μια πλευρά (Πολιτεία) εξασφάλιση της ενότητας της πίστεως έστω και με δογματικές παραχωρήσεις, από την άλλη (Εκκλησία) ορθοτομία της χριστιανικής διδασκαλίας έστω και χωρίς ενότητα. Τόσο η Πολιτεία, όσο και η Εκκλησία, αποβλέποντας η καθεμιά στα μέσα που η άλλη είχε στη διάθεσή της, επιδίωξαν (τουλάχιστον αυτή την περίοδο στην εξέλιξη των σχέσεών τους, με εξαίρεση μεμονωμένες φάσεις) τη συνεργασία.

Ο καθορισμός λοιπόν του ιδεατού σημείου συναντήσεως των παραπάνω προσπαθειών αποτελεί το θέμα των βασικών αρχών στις σχέσεις Κράτους και Εκκλησίας στην πρώιμη βυζαντινή περίοδο. Ο ανθρώπινος όμως παράγοντας, το θέμα των προσώπων που αναφέραμε στην αρχή, συντέλεσε ώστε αυτό το σημείο συναντήσεως να μην βρίσκεται σχεδόν ποτέ στο κέντρο, αλλά να μετατοπίζεται πότε προς τη μια και πότε προς την άλλη πλευρά.

Ένας υπολογίσιμος παράγοντας, λοιπόν, για το Βυζαντινό κράτος, ο οποίος ενεργούσε κατά περιστάσεις, αναδείχτηκε η Εκκλησία. Δύναμη πνευματική, ασκούσε ήδη κατά τους πρώτους αιώνες της βυζαντινής αυτοκρατορίας μεγάλη επιρροή στις συνειδήσεις των πιστών, περιμένοντας να καταξιωθεί και ως φορέας πολιτικής ισχύος. Αυτό βέβαια θα συμβεί με την πάροδο πολλών αιώνων, αφού μεσολαβήσουν διαδοχικά στάδια και μειωθεί το κρατικό γόητρο από εξωτερικούς εχθρούς και από την εσωτερική πολιτική διαμάχη. Κατά την πρώιμη βυζαντινή περίοδο η Εκκλησία αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα. Το μεγαλύτερο μέρος του 5ου αιώνα αναλώθηκε αφενός στον ανταγωνισμό των Πατριαρχείων Αλεξάνδρειας και Αντιόχειας, στον οποίο αναμείχθηκαν και οι θρόνοι της Κωνσταντινουπόλεως και της Ρώμης για την κατάκτηση της ηγεσίας της Εκκλησίας, και εφ ετέρου στην αναζήτηση λύσεως του Χριστολογικού προβλήματος. Ακανθώδη προσωπικά ζητήματα όπως η πλήρωση αρχιεπισκοπών μητροπόλεων και επισκοπών μέσα στην παρατεινόμενη διαμάχη Χαλκηδονίων και Αντιχαλκηδονίων, εμπόδισαν την Εκκλησία να αναλάβει πρωτοβουλίες σε άλλους τομείς.

Το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ιδρύθηκε το 381, αλλά λίγες δεκαετίες αποδείχτηκαν αρκετές για να του προσδώσουν κύρος και επιβολή. Κατά την ίδια χρονική περίοδο, ανέλαβαν δικαιοδοσίες με παρρησία και ζήλο εξέχοντες λειτουργοί του οι οποίοι όρθωσαν το πνευματικό και ηθικό τους ανάστημα ως προπύργιο κατά της αυτοκρατορικής παντοδυναμίας.

Ειδικά για την Εκκλησία του ανατολικού Ιλλυρικού (δηλαδή των διοικήσεων Δακίας και Μακεδονίας) πρέπει να παρατηρηθεί ότι τους πρώτους αιώνες είχε διοικητική αυτονομία υπό την εξαρχική δικαιοδοσία του θρόνου της Θεσσαλονίκης, χωρίς άμεση εξάρτηση ούτε από την Παλαιά ούτε από την Νέα Ρώμη. Με την ίδρυση όμως του (παπικού) βικαριάτου Θεσσαλονίκης (κατά την ορθότερη γνώμη, επί Ιουστινιανού) καθιερώνεται η εξάρτησή του από την Παλαιά Ρώμη.

Κατά την πρώιμη και μέση βυζαντινή περίοδο τα βασικά όργανα διοικήσεως της Εκκλησίας ήταν για κάθε βαθμίδα δικαιοδοσίας τα ακόλουθα:

Α) Ο «επίσκοπος», που είχε την έδρα του στο αστικό κέντρο της περιφέρειάς του και διοικούσε τη γύρω από αυτό ύπαιθρο. Η εκλογή των επισκόπων γινόταν από την επαρχιακή σύνοδο και τον μητροπολίτη.

Β) Ο «μητροπολίτης», που διοικούσε της επαρχία, έχοντας την έδρα του στην πρωτεύουσά της. Ήταν ο πρόεδρος της επαρχιακής συνόδου που είχε μέλη της όλους τους επισκόπους της επαρχίας. Για την εκλογή ενός μητροπολίτη η πατριαρχική σύνοδος πρότεινε τρεις υποψήφιους και η επιλογή γινόταν από τον Πατριάρχη.

Γ) Ο «πατριάρχης», που ασκούσε μαζί με την σύνοδο την υπερμητροπολική εξουσία.

Όσο για το φαινόμενο του αναχωρητισμού, τα πρώτα χρόνια εμφανίσεώς του, ο μοναχισμός είχε τη μορφή της αναχωρήσεως στην έρημο, κυρίως γύρω από την κοιλάδα του Νείλου (τελευταίες δεκαετίες του 3ου αιώνα). Γι΄ αυτό οι αρνητές αυτοί των εγκοσμίων ονομάστηκαν αναχωρητές ή ερημίτες.

Το πρώτο ανώτατο συλλογικό όργανο της Εκκλησίας που ασχολήθηκε με την οργάνωση του μοναχικού βίου υπήρξε η Δ΄ Οικουμενική Σύνοδος το 415.

Με τους μοναχούς ασχολήθηκε η πολιτειακή νομοθεσία και επί του αυτοκράτορος Ηρακλείου, όχι όμως για να ρυθμίσει οργανωτικά θέματα των μονών, αλλά για να επεκτείνει το privilegium fori και για να θεσπίσει αποτελεσματικό έλεγχο στον μεγάλο αριθμό μοναχών (και κληρικών), που βρίσκονταν διαρκώς στην πρωτεύουσα και στη γύρω περιοχή.

Θρησκεία και Επιστήμη

Ημ/νία: 21/1/2006 **- Από avatar –**
(http://e-roosters.blogspot.com/2006/01/blog-post_21.html)

> *Ο Θεός είναι νεκρός : Νίτσε.*
> *Ο Νίτσε είναι νεκρός: Θεός*
>
> –Ανώνυμος (Γκράφιτι)-

Αισθάνομαι, δίχως να έχω στη διάθεσή μου αντικειμενικές μετρήσεις, ότι όλο και περισσότερο στη Δύση υπάρχει μία τάση επιστροφής στη θρησκευτικότητα. Η αντίφαση εδώ είναι ότι σήμερα πιο πολύ από ποτέ η επιστήμη διαθέτει δεδομένα που ανατρέπουν κάθε σχεδόν θρησκευτικό δόγμα. Για αυτό και ο συνδυασμός της θρησκευτικής λατρείας και της αρχής της αντικειμενικότητας γίνεται όλο και πιο αντιφατικός.

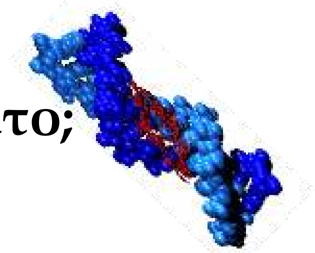
Ο ρόλος αυτής της σύγκρουσης είναι καίριος καθώς η οργανωμένη θρησκεία φαίνεται να δυσκολεύεται πια να προσαρμόσει το δόγμα της στα νέα κοινωνικά δεδομένα, τα οποία θεμελιώνονται πια από την επιστημονική βιβλιογραφία (βλ. υιοθεσίες από ομοφυλόφιλα ζευγάρια, κλωνοποίηση κ.ο.κ.).

Ανθρωπολογικά μπορεί να εξηγηθεί γιατί διαισθητικά ο άνθρωπος συμπαθεί τη θρησκεία. Η επιστήμη τον αντιλαμβάνεται ως ένα συμπτωματικό και πρόσκαιρο φαινόμενο του σύμπαντος (ή αν θέλετε του πολυσύμπαντος –Multiverse). Για τη θρησκεία όμως οι άνθρωποι είναι το κέντρο του κόσμου. Η επιστήμη δε μας βοηθάει να αντιμετωπίσουμε υπαρξιακά άγχη όπως η μοναξιά, ο θάνατος, η αναζήτηση της αγάπης και της δικαιοσύνης. Δε μας λέει τι *θα πρέπει* να κάνουμε αλλά τι *μπορούμε* να κάνουμε.

Προβλέπω ότι αυτή η «διαμάχη» θα βρει σύντομα τους επιστήμονες σε πολύ πιο δύσκολη θέση. Καθώς θα έρχονται στο φως όλο και περισσότερα δεδομένα για τους γενετικούς παράγοντες που επηρεάζουν την προσωπικότητά μας, τη μνήμη, την αθλητική μας ικανότητα, τη γλωσσική μας ευχέρεια, την κοινωνικότητά μας, αυτά θα μας υπενθυμίζουν διαρκώς –για την ακρίβεια θα το βροντοφωνάζουν- **ότι δε γεννιόμαστε όλοι ίσοι**. Θα ξυπνήσουν έτσι οι μνήμες του κοινωνικού δαρβινισμού των αρχών του 20ου αιώνα ενώ θα οδηγηθούμε σε απρόβλεπτες κοινωνικοοικονομικές ανατροπές, οι οποίες θα κλονίσουν την εμπιστοσύνη των ανθρώπων στην επιστήμη.

Είναι οι επιστήμονες έτοιμοι να προβάλουν και να υπερασπιστούν ψύχραιμα και με παρρησία το έργο τους αποφεύγοντας από τη μία πλευρά το σκόπελο του γενετικού ρατσισμού, και αντικρούοντας από την άλλη τις λαϊκίστικες κορώνες; Κι ακόμη περισσότερο, είναι η οργανωμένη θρησκεία διατεθειμένη να βοηθήσει αυτήν την προσπάθεια, προς όφελος της κοινωνικής συνοχής αλλά και δικό της μακροπρόθεσμα, ή θα αδράξει την ευκαιρία να ενισχύσει το ρόλο της σε βάρος του ορθού λόγου και της αντικειμενικής σκέψης;

Υ.Γ. Οι παραπάνω σκέψεις θέτουν προβληματισμούς που απαιτούν πολύ περισσότερη ανάπτυξη (θα πρέπει να συζητηθεί π.χ. ποιος ήταν ο ιστορικός ρόλος της οργανωμένης θρησκείας στη διαχείριση κοινωνικών κρίσεων καθώς και πόσο καταστροφική υπήρξε η παρερμηνεία της επιστήμης και η ανάμειξη αυτών των λίγων που επιστημονικά γνωρίζουμε με την ηθική). Ώσπου να γίνει αυτό το άρθρο ανεβάζω κάποια σημεία εδώ.

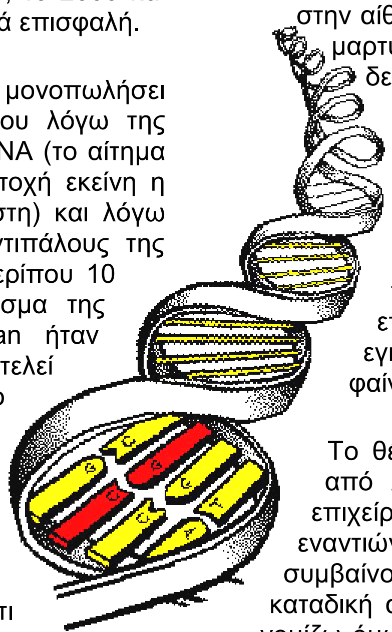

Το DNA αθωώνει μετά θάνατο;

Ημ/νία: 22/1/2006 **- Από** **subterranean** **–**
(http://e-roosters.blogspot.com/2006/01/dna.html)

Μια σχετικά πρωτότυπη ιστορία έλαβε χώρα τις τελευταίες εβδομάδες στις ΗΠΑ και συγκεκριμένα στην πολιτεία της Virginia, όπου ο τοπικός κυβερνήτης Mark Warner διέταξε τον έλεγχο δείγματος DNA για να εξακριβωθεί η ενοχή ή αθωότητα του Roger Coleman ο οποίος εκτελέστηκε το 1992 για το βιασμό και το θάνατο της κουνιάδας του. Μόνο άλλη μια φορά έχει διενεργηθεί έλεγχος μετά από την εκτέλεση καταδικού, το 2000 και τα στοιχεία της ανάλυσης DNA ήταν σχετικά επισφαλή.

Η συγκεκριμένη ιστορία του Warner είχε μονοπωλήσει το ενδιαφέρον και πριν την εκτέλεσή του λόγω της επιμονής του για τη διενέργεια ελέγχου DNA (το αίτημα δεν έγινε ποτέ αποδεκτό μιας και την εποχή εκείνη η ανάλυση DNA δεν ήταν ιδιαίτερα αξιόπιστη) και λόγω της υποστήριξης που είχε από τους αντιπάλους της θανατικής καταδίκης. Τελικά πριν από περίπου 10 μέρες, στις 13 Ιανουαρίου, το αποτέλεσμα της ανάλυσης έδειξε ότι ο Roger Coleman ήταν ένοχος. Η συγκεκριμένη ανακοίνωση αποτελεί βαρύ πλήγμα σε όσους εναντιώνονται το θεσμό της θανατικής καταδίκης, καθώς είχαν επενδύσει πολλά από άποψη δημοσίων σχέσεων στη συγκεκριμένη ανάλυση. Φυσικά το περιστατικό αυτό αν είχε διαφορετική κατάληξη θα οδηγούσε μάλλον σε αναθεώρηση της θανατικής ποινής στη Virginia μιας και η απόδειξη ότι ένας αθώος άνθρωπος θανατώθηκε στην ηλεκτρική καρέκλα θα κλόνιζε ορισμένες βαθιά εντυπωμένες πεποιθήσεις. Βέβαια η ανάλυση DNA μπορεί να αποτελέσει και δίκοπο μαχαίρι

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το εγκληματολογικό εργαστήριο της αστυνομίας του Houston, όπου μετά από έρευνα ενός τοπικού τηλεοπτικού σταθμού το 2002, διενεργήθη έρευνα για την αξιοπιστία των αποτελεσμάτων του. Σύμφωνα με την τελευταία ανακοίνωση του εισαγγελέα ο οποίος διερευνά την υπόθεση και με βάση τα 1100 περιστατικά που έχει εξετάσει, κατηγορεί το εργαστήριο για μόλυνση των δειγμάτων, λανθασμένη χρήση στατιστικών δεδομένων στην αίθουσα του δικαστηρίου και μη χρησιμοποίηση μαρτύρων (controls) σε πολλές περιπτώσεις. Τα δείγματα του συγκεκριμένου εργαστηρίου επανελέγχονται και ήδη ένας άνθρωπος έχει αφεθεί ελεύθερος. Φυσικά το συγκεκριμένο περιστατικό αποτελεί μια θλιβερή εξαίρεση, αλλά αναδεικνύει εύστοχα ότι οι εξετάσεις αυτού του είδους είναι τόσο αξιόπιστες, όσο είναι και το εργαστήριο που τις πραγματοποιεί. Στις ΗΠΑ υπάρχει ειδική επιτροπή που αξιολογεί την αξιοπιστία των εγκληματολογικών εργαστηρίων αλλά από ότι φαίνεται μάλλον όψιμα αναγνωρίστηκε το λάθος.

Το θέμα βέβαια είναι ότι η συγκεκριμένη ιστορία από λογική σκοπιά δεν έχει ιδιαίτερη αξία. Το επιχείρημα στη συγκεκριμένη περίπτωση όσων εναντιώνονται τη θανατική καταδίκη είναι ότι λάθη συμβαίνουν στην απονομή δικαιοσύνης και η θανατική καταδική αποτελεί μια μη αναστρέψιμη διαδικασία. Δε νομίζω όμως ότι χρειάζεται μια εξέταση DNA να μας το επιβεβαιώσει αυτό μιας και εκτός αν πιστεύουμε στην 100% εγκυρότητα των δικαστικών αποφάσεων, λογικό είναι να έχουν καταδικαστεί και εκτελεστεί λανθασμένα άνθρωποι. Η αξία που έχει προφανώς η ιστορία είναι μια απτή απόδειξη των λαθών που μπορούν να συμβούν σε ένα δικαστήριο και που μπορούν να στοιχίσουν τη ζωή ενός ανθρώπου.

Αυτό είναι (αν)ισότητα!

Ημ/νία: 27/1/2006 **-Από** **jim_hellas** **–**
(http://freehost.stuff.gr/jim_hellas/2006/01/blog-post_27.html)

Άκουσα σήμερα στο ERTsat μια δήλωση του κ. Παπανδρέου που διαβεβαίωνε πως όταν θα γίνει πρωθυπουργός (γιατί το έχει και σίγουρο), το 40% των υπουργών θα είναι γυναίκες!

Δηλαδή, αντί να επιλέξει τα καλύτερα άτομα, αντίθετα έχει καβατζώσει το 40% για όσα άτομα του κόμματος έχουν XX στα γονίδιά τους. Αν κάποιος άλλος ειναι πιο άξιος με άλλα λόγια, πολύ απλά θα του πάρει τη θέση μια γυναίκα μόνο και μόνο γιατί είναι... γυναίκα!

Πριν οι γυναίκες με λιντσάρετε, να ξεκαθαρίσω κάτι. Δεν λέω ότι οι γυναίκες είναι άχρηστες! Πολύ απλά λέω ότι αν θέλουμε ισότητα, πολύ απλά θα πρέπει στις περιπτώσεις που επιλέγονται άτομα για ένα πολύ σημαντικό έργο (σε επιχείρηση ή σε κράτος κτλ) να πάψουμε να βλέπουμε ανδρες και γυναίκες γύρω μας. Θα πρέπει να βλέπουμε μόνο άτομα και ικανότητες. Αν μια γυναίκα είναι καλύτερη του Καραμανλή για παράδειγμα, είναι 1000000000 φορές καλύτερα να μπει αυτή πρωθυπουργός. Αν ένας άνδρας είναι καλύτερος για το Υπουργείο Υγείας (επειδη έχει προσόντα) καλύτερα να μπει αυτός. Θα λύσει περισσότερα προβλήματα!

Με άλλα λόγια δεν πρέπει να υπάρχουν ποσοστά συμμετοχής ανδρών και γυναικών. Η νέα εποχή απαιτεί να υπάρχουν αντικειμενικά και μη σεξιστικά κριτήρια επιλογής στελεχών είτε για κυβέρνηση, είτε για επιχείρηση.

Αυτό αυξάνει και το κέρδος στην τελική!

Και νόμιζες ότι η "Λάμψη" ήταν κατάντια!

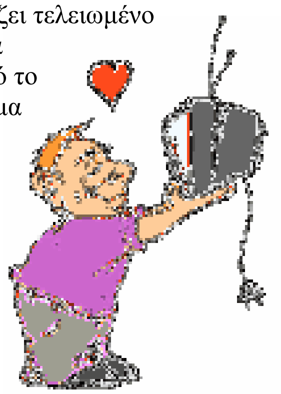
Ημ/νία: 20/1/2006 **- Από Sofia –**
(http://www.digital-era.org/blog/2006/01/blog-post_113778904196591506.html)

Λοιπόν παίζει μια σαπουνόπερα στην Αγγλία, στο BBC συγκεκριμένα που λέγεται **East Enders**, παίζει εδώ και διακόσια χρόνια και είναι όλοι τρελοί και παλαβοί ΚΑΙ απενεχοποιημένοι που την παρακολουθούν. Μέχρι και καθηγητές πανεπιστημίου. Μάλιστα.

Λοιπόν ξέρω τί παίζεται στο σημερινό επεισόδιο γιατί πριν πάω στη δουλειά σήμερα άνοιξα την τηλεόραση στο μαγκαζίνο του BBC και είχαν καλεσμένουν δύο ηθοποιούς από τη σειρά και δείξανε λίγο επειδή υποτίθεται θα γίνει μεγάλο πατιρντί.

Η ιστορία έχει ως εξής:

Φτωχή και κατατρεγμένη τα 'χει με συμμαθητή της που για κάποιο λόγο χωρίζουν (ή κάτι τέτοιο). Γνωρίζει τελειωμένο τύπο - φτωχό πλην καλόψυχο - κάνουν και τρία κουτσούβελα και ζουν. Όχι παντρεμένοι πάντως. Κάποια στιγμή, όταν όλοι είναι γύρω στα 50 εμφανίζεται ο παλιός γκόμενος του οποίου το τάληρο του τρέχει από το μπατζάκι. Και αυτή δεν ξέρει τί να κάνει. Κάθεται λοιπόν στο τραπέζι της κουζίνας και του γράφει γράμμα του φτωχού πλην καλόψυχου ότι θα τον αφήσει. Μπαίνει ο μεγαλύτερος γιος και της το παίρνει και αυτή αρχίζει να κλαίει. Αυτά με το γράμμα και το κλάμμα τα είδα στο πρωινάδικο.

Μπαίνω σπίτι μετά τη δουλειά, κάνω καφέ, ελέγχω e-mail και ανοίγω τηλεόραση να αποβλακωθώ όπως μου αξίζει. Και τυχαίνει να πέσω στην συνέχεια της πρωινής σκηνής, κατευθείαν στο BBC, κατευθείαν στους East Enders. Ούτε να το παρακολουθούσα. Και συμβαίνει το εξής:

Η μάνα κλαίει. Ο γιος κρατάει το γράμμα.
- Παιδί μου συγχώρεσε με δεν το ήθελα
- Μάνα καταλαβαίνω. Το ξέρω. Είμαι σίγουρος ότι παιδεύτηκες πολύ για να αποφασίσεις τί θα κάνεις. Πώς να μην πληγώσεις κανέναν.
- Ναι
- Τώρα όμως το έκανες ούτως ή άλλως. Και θέλεις να αφήσεις το μπαμπά και του γράφεις γράμμα! [παύση. η μάνα κοιτάει με αγωνία το πονεμένο πρόσωπο του γιου] Μαμά, αφού το ξέρεις ότι ο μπαμπάς δεν ξέρει να διαβάζει!

Και κλαίνε όλοι μαζί.

Κι εγώ επίσης. Κι ύστερα νόμιζες ότι ο Φώσκολος είναι άθλιος. Πού να δεις εδώ τί γίνεται.

Όσα πραγματικά θα έπρεπε να ξέρω…

Ημ/νία: 18/1/2006 **- Από minimalist –**
(http://blogs.gr/minimalist/archive/2006/01/18/78117.aspx)

Όσα πραγματικά πρέπει να ξέρω για το πώς να ζω, τί να κάνω και πώς να είμαι, τα έμαθα στο νηπιαγωγείο. Η σοφία δε βρισκόταν στην κορυφή του σχολικού βουνού, αλλά εκεί, στα βουναλάκια από άμμο, στο νηπιαγωγείο.

Αυτά είναι τα πράγματα που έμαθα:

1. Να μοιράζεσαι τα πάντα.
2. Να παίζεις τίμια.
3. Να μη χτυπάς τους άλλους.
4. Να βάζεις τα πράγματα πάλι εκεί που τα βρήκες.
5. Να καθαρίζεις τις τσαπατσουλιές σου.
6. Να μην παίρνεις τα πράγματα που δεν είναι δικά σου.
7. Να λες συγγνώμη, όταν πληγώνεις κάποιον.
8. Να πλένεις τα χέρια σου πριν από το φαγητό.
9. Να κοκκινίζεις.
10. Ζεστά κουλουράκια και κρύο γάλα κάνουν καλό.
11. Να ζεις μια ισορροπημένη ζωή, να μαθαίνεις λίγο, να σκέπτεσαι λίγο, να σχεδιάζεις, να ζωγραφίζεις, να τραγουδάς, να χορεύεις, να παίζεις και να εργάζεσαι κάθε μέρα από λίγο.
12. Να παίρνεις έναν υπνάκο το απόγευμα.
13. Όταν βγαίνεις έξω στον κόσμο, να προσέχεις την κίνηση, να κρατιέσαι από το χέρι και να μένεις μαζί με τους άλλους.
14. Να αντιλαμβάνεσαι τα θαύματα. Να θυμάσαι το μικρό σπόρο μέσα στο δοχείο από φελιζόλ. Οι ρίζες πάνε προς τα κάτω και το φυτό προς τα πάνω. Κανείς πραγματικά δεν ξέρει πώς και γιατί, αλλά όλοι μας μοιάζουμε σ' αυτό.
15. Τα χρυσόψαρα, τα χάμστερς, τα άσπρα ποντίκια, ακόμη κι ο μικρός σπόρος μέσα στο πλαστικό δοχείο, όλα πεθαίνουν. Το ίδιο κι εμείς. Να θυμάσαι τελικά τα βιβλία και την πρώτη λέξη που έμαθες την πιο μεγάλη απ' όλες: τη λέξη ΚΟΙΤΑ.

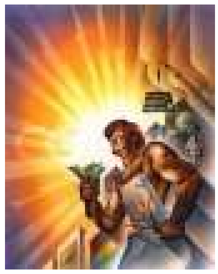
Όλα όσα πρέπει να ξέρετε βρίσκονται κάπου εδώ μέσα. Ο χρυσός κανόνας, η αγάπη και οι βασικές αρχές υγιεινής, η οικολογία, η πολιτική, η ισότητα και η υγιεινή ζωή...
Πάρτε μια απ' αυτές τις συμβουλές, εκφράστε την με επιτηδευμένη ορολογία ενηλίκων και εφαρμόστε τη στην οικογενειακή σας ζωή, στην εργασία σας, στην κυβέρνησή σας, στον κόσμο σας και θα παραμείνει αληθινή, ξεκάθαρη, σταθερή.

Σκεφτείτε πόσο καλύτερος θα ήταν ο κόσμος, αν όλοι εμείς οι άνθρωποι τρώγαμε γάλα με κουλουράκια γύρω στις τρεις το απόγευμα και μετά ξαπλώναμε κάτω από τις κουβέρτες για έναν υπνάκο. Ή, αν όλες οι κυβερνήσεις είχαν ως βασική αρχή να βάζουν πάντα τα πράγματα εκεί που τα βρήκαν και να καθαρίζουν τις τσαπατσουλιές τους.

Είναι ακόμη αλήθεια, ανεξάρτητα από την ηλικία σας, πως όταν βγαίνετε έξω στον κόσμο είναι καλύτερα να κρατιέστε από το χέρι και να μένετε μαζί με τους άλλους.

ROBERT FULGHUM. Εκδόσεις “ΛΥΧΝΟΣ”

Δημοκρατία και εξουσία στον κυβερνοχώρο

Ημ/νία: 19/1/2006 **- Από Chaca-Khan –**
(http://arxediamedia.blogspot.com/2006_01_15_arxediamedia_archive.html)

Παρά τις εξαγγελίες της κυβερνοφιλελεύθερης, κυρίαρχης ρητορικής ότι το διαδίκτυο απο-διαμεσολαβεί την επικοινωνία και οδηγεί (αν δεν είναι ήδη) νομοτελειακά σε μια δημοκρατική παγκόσμια κοινωνία πολιτών, έχουμε λόγους να αμφισβητούμε αυτήν την άποψη. Καμία τεχνολογία δεν είναι ουδέτερη και δεν εξαλείφει την έννοια της εξουσίας, ίσα ίσα οι δυο αυτές έννοιες είναι άρρηκτα δεμένες. Η CMC σε μεγάλο βαθμό επανα-διαμεσολαβεί την επικοινωνία κατασκευάζοντας άλλο έναν μεσοποιημένο χώρο πάνω στον οποίο αντικατοπτρίζονται οι υπάρχουσες κοινωνικο-πολιτικές δομές. Το δημοκρατικό εγχείρημα της εγκαθίδρυσης μιας παγκόσμιας κοινωνίας πολιτών είναι πολύ φιλόδοξο και προϋποθέτει ένα βαθύτερο και πιο συνολικό επίπεδο οργάνωσης.

Η αφελής αναζωογόνηση του καλιφορνέζικου ιδεαλισμού ότι το internet είναι μια τεχνολογία φτιαγμένη από άτομα για άτομα με σκοπό την υπέρβαση των κατεστημένων ιεραρχιών, τείνει να ξεχνά την πιθανότητα ο επιχειρησιακός καπιταλισμός να έχει σφετεριστεί το internet με τον ίδιο τρόπο που έχει αποικήσει άλλες δημόσιες αλλά και ιδιωτικές σφαίρες της ζωής μας αναπαράγοντας με τον πιο καταφανή τρόπο τις υπάρχουσες ιεραρχίες. Από την άλλη πλευρά, αλλά πάντα στο ίδιο μήκος κύμματος, η laissez-faire προσέγγιση βλέπει τον κυβερνοχώρο ως ένα περιβάλλον όπου η οποιαδήποτε προσπάθεια ρύθμισης και διαχείρησής του απλώς καταστρέφει ότι πολύτιμο έχει να μας προσφέρει ,αφήνοντας με λιγότερο διακριτικό τρόπο ελεύθερο το πεδίο για ένα έργο που παίζεται μόνιμα στην παγκόσμια ιστορία και που τα αποτελέσματά του είναι ο –κατά γενική ομολογία- όχι και ο καλύτερος κόσμος στον οποίο θα μπορούσαμε να ζούμε.

Το περιβόητο ψηφιακό χάσμα, η εξουσία των ISP's, τα κυρίαρχα λογισμικά και η εμπορευματοποίηση με κάθε δυνατό τρόπο του κυβερνοχώρου δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για να μιλάμε τόσο εύκολα για δημοκρατία και για πολιτική συμμετοχή, όσο και αν οι δυνητικές κοινότητες ,όντως, εκμεταλλευόμενες το μέσο έχουν δημιουργήσει μια νέα δημόσια σφαίρα επικοινωνίας. Ακόμα και ο Rheingold (1992) αναγκάζεται να διερωτηθεί : «πρόκειται η ανθρώπινη ανάγκη για κοινότητα να γίνει το επόμενο τεχνολογικό προϊόν; Πρόκειται το άτομο βάναυσα να εξαπατηθεί όταν θα ανακαλύψει πως ό,τι του προσφερόταν ήταν μια ψευθαίσθηση ελευθερίας, μια ψευθαίσθηση κατασκευασμένη από τα εταιρικά συμφέροντα ;»

Συμπερασματικά

Όπως αναφέρεται στο *Keleman & Smith (2001)* «η έννοια ¨neo-tribe¨ (νεο-φυλής;) του *Maffesoli* είναι μια ιδιαίτερα χρήσιμη έννοια για να φωτίσει κανείς την πολύπλοκη, ετερογενή και αμφισβητούμενη φύση της κοινότητας. Τα neo-tribes είναι οι εφήμερες, μεταβλητές τοπικές κοινότητες των οποίων αποτελούμε μέλη σε διάφορα σημεία της ζωής μας και που αντικατοπτρίζουν τη ¨θέλησή μας για ζωή¨. Η ¨θέληση για ζωή¨ βρίσκεται συνεχώς εν λειτουργία είτε με διακριτικό είτε με περισσότερο εξωστρεφή τρόπο. Μπορεί να εκφράζεται με ζωηρό τρόπο (μέσα από επαναστάσεις ή πανηγύρια), αλλά συχνότερα εκφράζεται μέσα από τους σχηματισμούς ομάδων και δικτύων, ή neo-tribes.» Μπορεί λοιπόν κανείς να θεωρήσει τη «δυνητική κοινότητα» ως ένα από τα πολλά ¨neo-tribes¨ των οποίων αποτελούμε μέλη (μερικώς και περιοδικά) αλλά που δεν έχουν συνολικό και ολοκληρωτικό έλεγχο επάνω στο άτομό μας. Τα άτομα, στη μεταμοντέρνα κοινωνία πάντα ανήκουν σε πολυάριθμα και διαφορετικά ¨neo-tribes¨ συνθέτοντας μια ποικιλία αποσπασματικών ταυτοτήτων, άλλοτε συγκρουόμενων και. άλλοτε συμπληρωματικών. Η δυνητική κοινότητα, όπως και κάθε άλλο ¨neo-tribe¨ , αποτελεί ένα διανοητικό προϊόν που παράγεται και διατηρείται από τη συνεχή διαπραγμάτευση και αμφισβήτηση της ταυτότητας των μελών αυτής, παρά από ένα σταθερό σκοπό που περικλείει και αποκλείει στη βάση ενός προ-ορισμένου στοιχείου. Η δυνητική κοινότητα φαίνεται να είναι ένα από τα πολλά ¨neo-tribes¨ που συνθέτουν τη σύγχρονη κοινωνία, αντικατοπτρίζοντας την ανάγκη μας να συσχετιστούμε με άλλους ανθρώπους στην προσπάθειά μας να βρούμε νόημα, ευχαρίστηση και να βιώσουμε συναισθήματα.

As seen on TV: Cheaters

Ημ/νία: 19/1/2006 **- Από Lkrory21** –
(http://hauptpunkte.blogspot.com/2006/01/as-seen-on-tv-cheaters.html)

Cheaters, ε; Όχι δεν είναι καποιο ενδιαφέρον αμερικάνικο ανεξάρτητο φιλμ, κάποια λυρική καλογυρισμένη ασιατική παραγωγή (από αυτές που λατρεύει η Uma - τι θα γίνει με τους... GB?) ή κάποιο νέο αυστραλέζικο θρίλλερ που φέρνει φρέσκο αέρα σε ένα "κουρασμένο" είδος ταινιών. Ειναι (πιθανόν) η χειρότερη τηλεοπτική σειρά τύπου reality που έχουμε δει από τον καιρο που το **Star** έδειχνε επεισόδια του "**Jerry Springer Show**". Τόσο χάλια δηλαδή που καταντάει ...cult! Σε σύγκριση, κάτι εγχώρια reality με κάτι καλοθρεμμένους μόσχαρους και μοσχάρες χυμένους σε κάτι παλιοκαναπέδες να συνομιλούν σε γλώσσα που θυμίζει αμυδρά την νεοελληνική είναι επιπέδου... Φασμπίντερ! Φυσικά το **Cheaters** προβάλλεται στο Μακεδονία TV όπου βασιλεύουν οι ...τηλε-δημοπρασίες, οι απροσδόκητες live αναμεταδόσεις ιπποδρομιών(!!!), αμερικάνικα προγράμματα όπως "**Fear Factor**", "**Scare Tactics**", "**Futurama**" και τρίτης-τέταρτης κατηγορίας sitcoms!

Το concept του **Cheaters** είναι το εξής: Ας πούμε ότι ο **Τάσος** είναι παντρεμένος με την **Γκόλφω**. Η Γκόλφω έχει υποψίες ότι σε λίγο δεν θα χωρά από την πόρτα από το κέρατο που της ρίχνει ο Τάσος αλλά δεν είναι σίγουρη. Καλεί την εκπομπή. Οι συντελεστές της εκπομπής παρακολουθούν τον Τάσο και μαζεύουν στοιχεία (φώτο, βίντεο, κλπ) ότι όντως ο Τάσος απατά την Γκόλφω με την **Αστέρω**. Στην συνέχεια, ο παρουσιαστής παίρνει το συνεργείο και την Γκόλφω και πάνε και πιάνουν επ' αυτοφώρω και on camera τον Τάσο με την Αστέρω στην στάνη. Και ακολουθεί ένα **πραγματικό reality-tv πανηγύρι** με τσακωμούς, "Γιατί μου το έκανες αυτο;", "Δεν μου έδινες σημασία", φωνές, κλάματα, βρισιές(με τα απαραίτητα 'μπιπ'!), καμεραμέν να τρέχουν γύρω-γύρω και τον παρουσιαστή να ρίχνει "λάδι στη φωτιά". Απίστευτο ξεκατίνιασμα δηλαδή. Βγάλτε τον Τάσο και όλα τα βουκολικά σκηνικά και βάλτε μέσα Tom, Ryan και αμερικάνικα suburbs και αντιλαμβάνεστε την πλήρη εικόνα. Κορυφαιο επεισόδιο (από τα δύο-τρία που έχουμε πετύχει) εκείνο που η Shea νομίζει ότι ο Ryan την απατά, κάτι που όντως συμβαίνει αλλά με άντρα(!!).

Δεν θα επεκταθούμε σε ανούσιες κοινωνιολογικές αναλύσεις τύπου σεβασμού της προσωπικότητας, προστασίας της ιδιωτικής ζωής και άλλα βαρύγδουπα τσιτάτα. Αυτά έχουν καταπατηθεί εδώ και χρόνια στην πραγματική μας ζωή με όλα αυτά τα "μέτρα ασφαλείας και ελέγχου" που εφαρμόζονται από κυβερνήσεις και διωκτικές αρχές και τα έχουμε καταπιεί ...αμάσητα, σε μια ανούσια τηλεοπτική σειρά θα σταθούμε που δύο-τρεις κατακαημένοι γίνονται αυτοβούλως ρεζίλι δημόσια και οι τηλεθεατές ικανοποιούν την πανανθρώπινη ανάγκη της παρατήρησης μέσα από κλειδαρότρυπα? Χα!

Η σειρά είναι απόλυτο trash - cult και θα γελάσετε με την ψυχή σας αν την πετύχετε σε κανένα zapping. Βεβαίως η εκπομπή του Λιακόπουλου με τους διαστημικούς κοσμοκεφτέδες και τα βιβλία τύπου "**Ο Κεφτές Γαρ Εγγύς**" και ..."**Πουτιν-ιές**" παραμένει μακράν η πιο "**cult**" εκπομπή της ελληνικής τηλεόρασης σήμερα (περισσότερα εδώ για να γελάσετε με την ψυχή σας) αλλά και αυτό το "φρούτο" από Η.Π.Α. δεν θα απογοητεύσει του κυνηγούς του trash.

Δεν πάμε καθόλου καλά...

Ημ/νία: 19/1/2006 **- Από** nightide –
(http://blogs.gr/nightide)

Συνήθως δε βλέπω τηλεόραση,την αποφεύγω για να πω την αλήθεια.Πριν λίγο κάνοντας ζάπιγκ έπεσα σε ένα κανάλι που λέγεται ORION.Αυτό που είδα "ούτε στον εχθρό μου να μη τύχει..."όπως λέει και το τραγούδι.Δύο παράθυρα, στο ένα ένας τύπος με χιτλερική φυσιογνωμία και στο άλλο ένας παππάς.Ο παπάς έκανε online Αγιασμό !!! κουνόντας στα χέρια ένα σταυρό και λέγοντας κάποιους ψαλμούς και ο παρουσιαστής στο δίπλα παράθυρο απαντούσε σε τηλεφωνήματα απο όλη την Ελλάδα από κόσμο που έδινε ονόματα συγγενών για να τα πει ο παππάς από δίπλα.Από επιλογή μου δεν πιστεύω σε καμιά θρησκεία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είμαι προκατειλημένος με καμία από αυτές.Αλλά αυτό το θέαμα πιστεύω είναι απόδειξη ότι ο κόσμος δεν πάει καθόλου καλα....

Ζεστασιά από το τηλέφωνο

Ημ/νία: 23/1/2006 **- Από Τσουκαλάς Δημήτρης –**
(http://vroxopoios.blogspot.com/2006/01/blog-post_23.html)

Απογευματάκι. Γυρίζω στο σπίτι από την δουλειά. Έχω κατέβει στην στάση του λεωφορείου και περπατάω προς το σπίτι. Με όλη μου την εξάρτηση. Σκούφος, γάντια, κασκόλ, χοντρό μπουφάν. Κανείς άλλος δεν περπατάει στον δρόμο. Μόνο μερικά αμάξια περνάνε, με τους οδηγούς να προσέχουν το ολισθηρό οδόστρωμα.

Ξαφνικά τους βλέπω στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο ένας μιλάει στο καρτοτηλέφωνο, ο άλλος καπνίζει περιμένοντας να έρθει η σειρά του. Πακιστανοί είναι μάλλον. Φοράνε κάτι ανοιξιάτικα ελαφριά μπουφάν. Τους κοιτάζω και τουρτουρίζω.

Αυτός που μιλάει, γελάει. Αλλά όχι σαν να άκουσε κάποιο χοντροκομμένο αστείο. Γελάει σαν από ευχαρίστηση. Πρέπει να μιλάει με γυναίκα. Φαντάζομαι πως μιλάει με την μητέρα του ή με την αδερφή του. Ίσως με την γυναίκα του που έχει αφήσει πίσω κι η οποία του λέει πως το παιδί μεγαλώνει, πως όλα πάνε καλά. Του τα λέει ένα τόνο πιο αισιόδοξα για να μην ανησυχεί.

Κι αυτός με την σειρά του μάλλον της λέει πως εδώ κάνει κρύο, πως σήμερα δεν δούλεψε γιατί ελάχιστοι εργολάβοι πέρασαν για να διαλέξουν εργάτες, πως έχει μαζέψει αρκετά λεφτά. Της λέει πως σε λίγο καιρό θα γυρίσει να τους δει και θα φέρει κι ένα cd με ελληνικά τραγούδια, που του έγραψε ένας Έλληνας στην δουλειά. Της τα λέει ένα τόνο πιο αισιόδοξα για να μην ανησυχεί.

Και, μάλλον, μέσα από τα σύρματα του ΟΤΕ περνάει λίγη από την ζέστη της Ασίας ανακατεμένη με το φιλί κάποιας γυναίκας. Και τον κάνει να μην κρυώνει, να μην καταλαβαίνει το χιονόνερο που πέφτει. Η προσμονή της ίδιας ζέστης φαίνεται να κρατάει και τον άλλον. Περιμένει κι αυτός την σειρά του να ζεσταθεί.

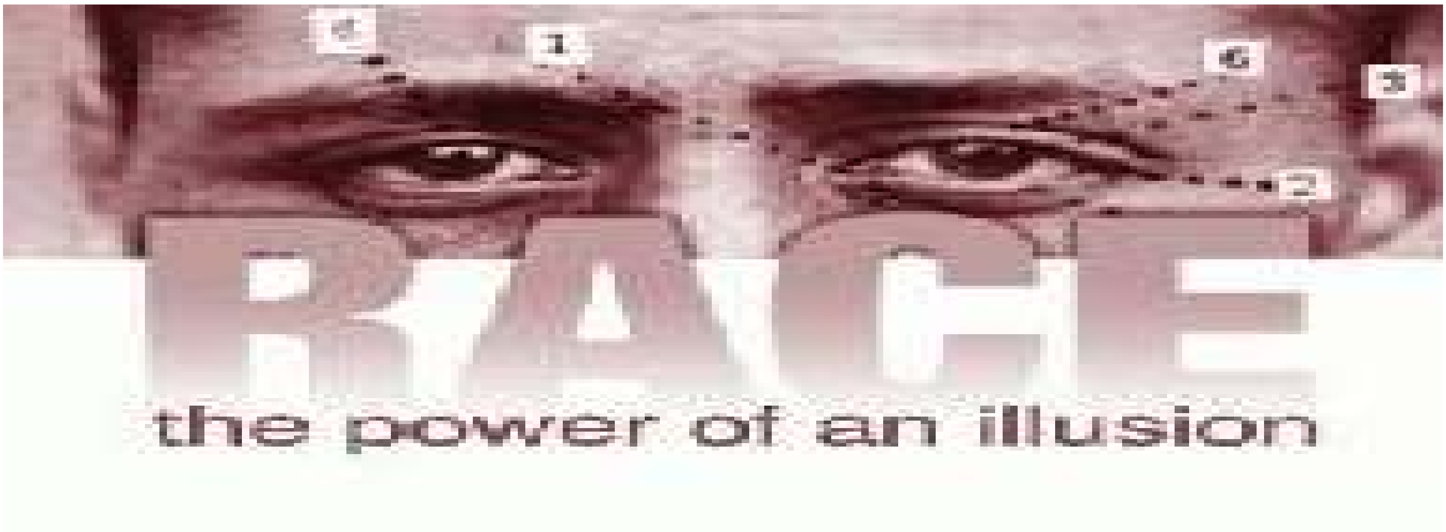
Έχω φτάσει σπίτι. Γυρίζω το κεφάλι και τους κοιτάζω από μακριά. Είναι ακόμη εκεί. Δεν φαίνονται να κρυώνουν. BlogGR

Το ειδικό βάρος μιας ερώτησης

Ημ/νία: 16/1/2006 **- Από talos –**
(http://histologion-gr.blogspot.com/2006/01/blog-post_113740399659047920.html)

Με κάποια καθυστέρηση σημειώνω τα αποτελέσματα της δημοσκόπησης της VPRC για τον Σκάι, με θέμα την αμφιλεγόμενη αυτοκτονία του Ρώσου κρατούμενου και την δολοφονία του Αλβανού μετανάστη στο Ρέθυμνο. Τα αποτελέσματα είναι τα παρακάτω σε ότι αφορά το έγκλημα στο Ρέθυμνο:

Αυτό που κάνει εντύπωση πέρα από τα ιλλιγγιώδη (παρότι ευτυχώς μη πλειοψηφικά) ποσοστά υπέρ του λιντσαρίσματος των Αλβανών μεταναστών, είναι η διατύπωση της ερώτησης από του δημοσκόπους: "Για την δολοφονία του νεαρού Αλβανού που έγινε στο Ρέθυμνο από Έλληνες, τι γνώμη έχετε:... είναι σε κάθε περίπτωση αδικαιολόγητη **ή φταίνε και οι Αλβανοί με την συμπεριφορά τους**".

Είναι ένα παράλογο ερώτημα: αντιπαραθέτει στην δολοφονία ενός *προσώπου* την συμπεριφορά μιας *ομάδας* (που το εύρος της είναι διφορούμενο - "οι Αλβανοί" είναι η παρέα του δολοφονηθέντα ή οι Αλβανοί μετανάστες στην χώρα μας γενικά;) Απολύτως ανάλογο ερώτημα τηρουμένων των αναλογιών θα ήταν να γίνει γκάλοπ για την δολοφονία μιας γυναίκας από τον σύζυγό της με το ερώτημα "για την δολοφονία της νεαρής γυναίκας τι γνώμη έχετε; είναι σε κάθε περίπτωση αδικαιολόγητη ή φταίνε και οι γυναίκες με την συμπεριφορά τους". Εδώ εισάγεται ως ερώτημα η έννοια της συλλογικής ευθύνης - γιατί η πλειοψηφία όσων απάντησαν είμαι σχεδόν σίγουρος ότι αναφέρονταν στους Αλβανούς εν γένει - και ελλείψει διευκρίνισης στο ερώτημα σχεδόν προτρέπονται να το ερμηνεύσουν έτσι. Αλλά ακόμα και αν η ερώτηση αναφέρεται στην παρέα του δολοφονηθέντα, είναι δυνατόν η συμπεριφορά της παρέας του να αποτελεί (ακόμα και ως ερώτημα) δικαιολόγηση της σφαγής του συγκεκριμένου ατόμου; Θα καταλάβαινα το ερώτημα αν κατέληγε στο "ή φταίει και ο Αλβανός με την συμπεριφορά του;", αλλά έτσι όπως είναι, η δημοσκόπηση γίνεται δημοσκόπηση για την αποδοχή της έννοιας της συλλογικής ευθύνης - και δεν είμαι σίγουρος αν αυτός ήταν ο στόχος της. Και αυτή η εξαιρετικά αντιδημοκρατική νοοτροπία είναι διαδεδομένη στην χώρα μας ειδικά σε ότι αφορά τους μετανάστες: κάθε Αλβανός πρέπει να κουβαλά τον σταυρό της ευθύνης για όλους τους συμπατριώτες του, μια λογική φασιστική - πάνω στην οποία βασιζόταν και η δικαιολόγηση π.χ. των Γερμανικών αντιποίνων στην κατοχή.

Θα ήθελα να ξέρω αν η έμμεση νομιμοποίηση της λογικής αυτής "ξέφυγε" στην VPRC ή είχε κάποιο λόγο που τέθηκε έτσι. Με το ερώτημα αυτό οι δημοσκόποι της VPRC συνέβαλαν, κατά ένα μικρό μέρος, στην νομιμοποίηση, δια της διάδοσής του και της παράθεσής του σε "έγκυρη έρευνα", ενός ψευδούς διλήμματος. Αυτοί οι μικροί μηχανισμοί της επανάληψης, οι άδηλες παραδοχές, είναι δομικές μονάδες της συνδιαμόρφωσης της κοινής αντίληψης και ιμάντες διάχυσης των κοινωνικών ιδεοληψιών. Αξίζει να καταδεικνύονται, αν και μεμονωμένα ασήμαντοι, γιατί διαφωτίζουν τον τρόπο που μια κοσμαντίληψη αναπαράγεται μέσα από τις λεπτομέρειες των μηχανισμών επικοινωνίας - παρά την συνειδητή επιθυμία (εικάζω) των υπευθύνων της έρευνας οι οποίοι, από όσο μπορώ να ξέρω, δεν θα δικαιολογούσαν ποτέ δολοφονίες. Το μη-εσκεμμένο της υπόθεσης είναι ίσως και το πιο διδακτικό: θέλει μια συνεχή εγρήγορση και εκπαιδευμένη κρίση για να μην παρασυρθείς από τα "αυτονόητα" της καθημερινότητας και να μην τα διαδόσεις και συ με την σειρά σου.

Αλλά, εντάξει, χαράς στην υπόθεση θα μου πείτε: όντως πρόκειται για λεπτομέρεια, αλλά σκεφτείτε αν θα μπορούσε να υπάρξει προβεβλημένη δημοσκόπηση με αντίστοιχο ερώτημα αν ο καυγάς ήταν με Αθηναίους φοιτητές και ο νεκρός Έλληνας: θα ρώταγε κανένας ποτέ, έστω και διερευνητικά, "αν φτάινε και οι Αθηναίοι με την συμπεριφορά τους;" (απάντηση που στην επαρχία θα συγκέντρωνε πολλές θετικές απαντήσεις παρεμπιπτόντως).

Στην ουσία της έρευνας να σημειώσουμε ότι α. αφού αποκλείεται τα τρία τέταρτα των ερωτηθέντων να έχουν δικιά τους άποψη για το συμβάν (αφού δεν προβλήθηκε και ιδιαίτερα από τα ΜΜΕ) οι απαντήσεις πιθανότατα εκφράζουν γενικές στάσεις απέναντι στην δολοφονία αλλοδαπών: το ένα τρίτο των συμπολιτών μας τις αποδέχεται. β. "Αναρωτιέμαι" αν σε ανάλογη ερώτηση σε υποθετική περίπτωση δολοφονίας Ελλήνων μεταναστών στην Γερμανία υπό ανάλογες συνθήκες τα αποτελέσματα θα ήταν ανάλογα...

Αγάπη και χρόνος

Ημ/νία: 19/1/2006 - Από alas –
(http://apallou.blogspot.com/2006/01/blog-post_19.html)

Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκεύασαν τις βάρκες τους και άρχισαν να φεύγουν.
Η **Αγάπη** ήταν η μόνη που έμεινε πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή.

Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται, η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια. Όλοι τότε την περιγελούσαν και της έλεγαν **«εμείς πάντα το λέγαμε ότι μόνο η αγάπη δεν φτάνει».**

Αγέρωχη, με ψηλά το κεφάλι, παρά τα δάκρυα που θόλωναν το βλέμμα της, βλέπει τον **Πλούτο** που περνούσε με μία λαμπρή θαλαμηγό και τον ρωτάει :
«Πλούτε, μπορείς να με πάρεις μαζί σου;»,
«Όχι, δεν μπορώ» απάντησε ο Πλούτος.
«Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει χώρος για σένα».

Η Αγάπη τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την **Αλαζονεία** , που επίσης περνούσε από μπροστά της μ' ένα εντυπωσιακό σκάφος.
«Σε παρακαλώ βοήθησέ με» είπε η Αγάπη.
«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω Αγάπη. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το όμορφο σκάφος μου», της απάντησε η Αλαζονεία.

Η **Ευδαιμονία** πέρασε μπροστά από την Αγάπη αλλά κι αυτή δεν της έδωσε σημασία. Χαμένη στον γυάλινο κόσμο της ούτε καν άκουσε την Αγάπη να ζητά βοήθεια.

Η **Λύπη** ήταν πιο πέρα και έτσι η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει από αυτήν βοήθεια.
«Λύπη, άφησέ με να έρθω μαζί σου»
«Ω Αγάπη, είμαι τόσο λυπημένη, που θέλω να μείνω μόνη μου» είπε η Λύπη.

Το **Μίσος** έριχνε άγριες ματιές στην Αγάπη και η **Ειρωνεία** μισογελούσε και της μόρφαζε, ενώ συνέχιζαν να κάνουν βόλτες με μια γρήγορη θαλαμηγό, απολαμβάνοντας το θέαμα: το νησί βούλιαζε κι η αγάπη μόνη στ' ακρογιάλι…

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή:
«Αγάπη, έλα εδώ. Θα σε πάρω εγώ μαζί μου».

Ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος που η Αγάπη δεν γνώριζε.Όταν έφτασαν ασφαλείς στην στεριά, ο κύριος την άφησε στο πανέμορφο «λιμανάκι της αγκάλης» και συνέχισε αργά και σίγουρα το δρόμο του.
Η Αγάπη ένοιωσε γεμάτη ευγνωμοσύνη για τον άγνωστο αλλά ήταν τόση η ταραχή της, που ξέχασε να τον ρωτήσει το όνομά του.

Γνωρίζοντας πόσα του χρωστούσε, που τη βοήθησε, ρώτησε τη **Γνώση** :
« Γνώση, ποιος με βοήθησε;»
« **Ο Χρόνος**», της απάντησε η Γνώση.
«Ο Χρόνος;» ρώτησε η Αγάπη. «Γιατί με βοήθησε ο Χρόνος;»

Τότε η Γνώση χαμογέλασε και με βαθιά σοφία της είπε:
« Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη».
****
Καλημέρα σας...

Υποθήκες, κρεμασμένες στο περίπτερο

Ημ/νία: 17/1/2006 - Από Avanti –
(http://ta-eis-eafton.blogspot.com/2006/01/blog-post_17.html)

Επιχειρώ να σου μιλήσω όσο πιο απλά μπορώ.

Προς Το Παρόν το ΘΕΜΑ είναι να βρεις μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ για να πιεις ένα Espresso με την ησυχία σου.
Να κάνεις κάτι για σένα χωρίς να υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος Ο ΛΟΓΟΣ.
Να μην οδηγεί ΤΟ ΒΗΜΑ σου στην Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ σου ΑΠΟΦΑΣΗ η αναζήτηση για ΚΕΡΔΟΣ.
Και οταν έρχεται Η βραδυνή εκείνη , να μη σβύνεις το ΦΩΣ για να κάνεις Οικονομία, αλλά για να κάνεις ρομαντική ατμόσφαιρα, Πριν έρθει η ΑΥΓΗ.

Αυτή θα ειναι Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ σου ΝΙΚΗ στη Η ΧΩΡΑ που κυβερνάει το ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ και τα ΤΑ ΝΕΑ, αλλά τόσο παλιά, κόμματά του.

Κι αν σε πονάει το Καρφί που σε κρατάει φυλακισμένο σαν Ποντίκι μεσ' τη φάκα, ξύπνα κι αντέδρασε.

Η ΑΞΙΑ σου θα φανεί, αρκεί να παραμείνεις αυτό που είσαι : ένας ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ τύπος, ένας ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Κρύο, καιρός για δύο

Ημ/νία: 24/1/2006 **- Από NoDoubt –**
(http://humanwritings.blogspot.com/2006/01/blog-post_24.html)

Το «πολικό» κρύο έφτασε!! Εντάξει, ίσως όχι τόσο πολικό ώστε να βλέπουμε πιγκουίνους να βουτάνε στα λιμάνια της ελλάδας, αλλά αρκετό ώστε να πρέπει να επιστρατεύσουμε ότι έχουμε σε χειμερινό εξοπλισμό, γάντια, μπότες κτλ..

Και εκεί που έλεγα οτι εδω δε θα χιονίσει και είχα στεναχωρεθεί, ξυπνάω το πρωί και βλέπω έξω απο τα παράθυρα το γνωστό έντονο φώς, που όχι, δεν προέρχεται απο τον ήλιο, αλλά απο κάτι πιο πρωτότυπο..το χιόνι!

Άκουσα χτες στο ράδιο ένα τραγούδι του Σωκράτη Μάλαμα με τίτλο «Ο ήλιος θέλει διακοπές» και πιστεύω οτι δε θα μπορούσα να περιγράψω καλύτερα αυτό που σκέφτομαι όταν κοιτάω έξω και βλέπω το πανέμορφο άσπρο τοπίο. Και λέω πανέμορφο, όχι γιατί ζω σε καμία "trendy" περιοχή, γεμάτη πράσινο και ωραία σπίτια, αλλά γιατί υπάρχει κάτι απο πάνω να την καλύπτει ώστε να μην φαίνεται..κάτι τόσο αγνό όσο το χιόνι (εκτός αν έχει γεμίσει λάσπες, όπως γίνεται συνήθως στα πεζοδρόμια).

Βγήκα λίγο στο μπαλκόνι για να χαζέψω τους περαστικούς που προσπαθούσαν να μείνουν όρθιοι πάνω στο χιόνι και τον πάγο. Έτσι πως τους έβλεπα να περπατάνε αργά-αργά και περίεργα, μου θύμησαν ταινία με ζόμπι, εκεί που οι νεκροζώντανοι τριγυρνούν στους δρόμους της πόλης με αργό ρυθμό, ψάχνοντας κάτι να φάνε. Τέλος πάντων..Αν και κοιτούσα ώρα τους δρόμους δεν είδα κανέναν να γλυστράει και να πέφτει. Μάλλον εγώ είμαι η μόνη που έχω αυτό το χάρισμα :P

Το καλό με το χιόνι και το κρύο, είναι ότι αναθερμαίνονται οι σχέσεις των ανθρώπων. Ενώ τα ζευγάρια συνήθως προσπαθούν να βγουν, ίσως για να μην υποχρεωθούν να μιλήσουν με τον άλλον, ή ίσως γιατί φοβούνται να ανακαλύψουν αυτό που έχουν οι άλλοι να τους πούν, με τέτοιο καιρό αναγκάζονται, πολλές φορές, να «υποστούν» την παρέα του άλλου καθώς και την μεταξύ τους συζήτηση. Δε λέω οτι πάντα καταλήγει σε κάτι καλό, ούτε οτι αυτές οι συζητήσεις έχουν πάντοτε κάποιο συγκεκριμένο και σοβαρό θέμα (ίσως αυτό ειναι το καλό)..Αλλά η αλήθεια είναι πως πάντα μαθαίνεις κάτι καινούριο, καλό ή κακό δεν έχει σημασία..

Το καλύτερο βέβαια θα είναι αυτές οι συζητήσεις να γίνονται δίπλα σε ένα αναμμένο τζάκι, με χαμηλή μουσική, ένα καλό κρασί.. Και μετά ξυπνήσαμε! Και αυτές οι πολυτέλειες να μην υπάρχουν, αρκεί που έχουμε κάποιον να αγκαλιάζουμε για να ζεσταθούμε, κάποιον να ακούμε και να μας ακούει.

Όσο για αυτούς που τυχαίνει αυτή την εποχη να είναι μόνοι.. Μη σκάτε! Σίγουρα υπάρχει κάποιος που αυτές τις κρύες μέρες παρακαλάει να σας είχε αγκαλιά. Ακόμα και αν μας παίρνει πολύ καιρό να βρούμε αυτόν τον κάποιον..Don't worry...Όσο πιο πολύ καιρό ψάχνεις τόσο πιο σημαντικά πράγματα βρίσκεις!

Αυτά τα λίγα.. Και εύχομαι να μάθουμε όλοι να ζούμε για τα καλά της κάθε εποχής! (Σε αυτή την περίπτωση..για το χιόνι, το κρύο...και την ζεστή παρέα!)

Η νόσος της έλλειψης ειδήσεων

Ημ/νία: 25/1/2006 **- Από Avanti –**
(http://ta-eis-eafton.blogspot.com/2006/01/blog-post_25.html)

Τι είναι αυτό
που πριν λίγες μέρες -σύμφωνα με τα δελτία ειδήσεων- ήταν
απειλή,
εφιάλτης,
κίνδυνος,
θάνατος,
όλεθρος,
που μας άφησαν να το ξεχάσουμε με την κακοκαιρία,
αλλά θα μας το ξαναθυμίσουν τα κανάλια όταν δεν θα έχουν
άλλες τρομο-ειδήσεις για σεισμούς, λιμούς, λοιμούς και
καταποντισμούς;

Να το πάρει το ποτάμι;

Μου τη σπάει...

Ημ/νία: 28/1/2006 **- Από alas –**
(http://apallou.blogspot.com/2006/01/blog-post_28.html)

- άγρια ο σωβινισμός μας. Και μην μου πει κανείς πως είναι ωραίο το να αγαπάς την πατρίδα σου, γιατί θα του απαντήσω πως άλλο είναι η αγάπη και άλλο η «καψούρα», η αγάπη η παθολογική…Γι' αυτό συμπατριώτες, μου την σπάει…
- που πανηγυρίζουμε κάθε νίκη στις πλατείες, με το σύνθημα "Δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ, Αλβανέ - Αλβανέ" (λες κι αυτό τον κόφτει τον Αλβανό κι όχι το ψωμί του…)
- που ένας Δήμαρχος στη Βόρεια Ελλάδα απαγόρευσε στα δημοτικά λεωφορεία να παίρνουν αλλοδαπούς.
- που είμαστε περήφανοι για τους αρχαίους, αλλά δεν ξέρουμε αν έχουν κάνει τίποτα άλλο εκτός από τον Παρθενώνα και όσα είδαμε στις ανασκαφές, που έγιναν κοντά στο χωριό μας…
- που υπάρχουν ακόμη και στα πιο απόμερα μέρη της Ελλάδας σεβάσμια γερόντια, που ξέρουν, ονόματα και βίους «Αγίων» αλλά ούτε λέξη για τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους και τις απόψεις τους…κι ύστερα βρίζουμε αυτούς που λένε ότι η σύγχρονη Ελλάδα δεν είναι συνέχεια της Αρχαίας…
- που γλύφουμε τους ξένους τα καλοκαίρια (για να τους τα πάρουμε) και κάθε ανέραστη τουρίστρια (για να μας πάρει…), και γινόμαστε σούργελα εκτός συνόρων, γιατί έχουμε πρόβλημα να κρατήσει Αλβανός τη σημαία μας.
- που έχουμε χάσει την ιστορική μας μνήμη: Ο Παναγούλης είναι απλά ένας σταθμός του ΜΕΤΡΟ, η 17η Νοέμβρη τρομοκρατική οργάνωση και το «Σαν βγω απ' αυτή τη φυλακή», τραγούδι του Σφακιανάκη.
- που δεν έχουμε αίσθηση του μέτρου: Πανηγυρίζουμε τη Eurovision σαν να πήραμε την Πόλη, αλλά αποχαυνωμένοι από τη σκουπιδοτηλεόραση, δεν ξέρουμε ότι έχουμε στείλει δορυφόρο στο διάστημα.
- που είμαστε ο ορισμός του «τζάμπα μάγκα»: Πάντα έτοιμοι να πάρουμε τα όπλα για να σφάξουμε τους Τούρκους, αλλά το ίδιο έτοιμοι να πεταχτούμε μέχρι Τουρκία για φτηνά ψώνια (κι ας φωνάζουν οι Κούρδοι).
- που είμαστε κατά των σφαγέων-ιμπεριαλιστών αλλά θεωρούμε τον Αλέξανδρο «Μεγάλο», λες κι αυτός έραινε με ροδοπέταλα στο πέρασμά του τους λαούς της Ανατολής (οι «άλλοι» σφάζουν…)
- που βλέπουμε με παραμορφωτικά γυαλιά: Όταν σφάζουμε εμείς, είμαστε απελευθερωτές (Ελληνικός Στρατός στην Τουρκία), όταν σφάζουν οι άλλοι είναι φονιάδες (Μικρασιατική Καταστροφή).
- που η περήφανη στάση μιας πόλης-κράτους, που αποφάσισε κάποτε να μην συμμετάσχει σε επεκτατικό πόλεμο και εκφράστηκε με το "πλην Λακεδαιμονίων" έμεινε στην ιστορία σαν υποτιμητική έκφραση.
- που είμαστε θύματα της αλόγιστης κατανάλωσης και επιμένουμε, βουτηγμένοι στα χρέη, να θεωρούμε πως είμαστε "άρχοντες".
- που οι σύγχρονοι «Ελληνάρες» βρωμίζουμε ό,τι ακουμπάμε, από παραλία μέχρι ιδέα.
- που ψηφίζουμε με…άκρως πολιτικά κριτήρια: γιατί δεν γουστάρουμε να είναι ο τάδε με τα ξινά μούτρα στο Υπουργείο ή για να δοκιμάσουμε και κάτι άλλο ή γιατί μας έταξαν βολεματάκι… Και μετά τους βρίζουμε όλους, αλλά όχι και τον εαυτό μας που τους ανέχεται και τους υποθάλπει.
- που τα αγαπημένα αστεία των αρσενικών έχουν να κάνουν με «αδελφές» αλλά κυκλοφορούμε τα βράδια στη Συγγρού και παζαρεύουμε με τις τραβεστί.
- που είμαστε "ωχ αδερφέ, εγώ θα βγάλω το φίδι από την τρύπα;"
- που ερωτευόμαστε με πάθος, παντρευόμαστε αυτή που μας λέει η μαμά και την κερατώνουμε με τη γραμματέα, που έχει την ανάγκη μας.
- που διαμαρτυρόμαστε, όταν πρέπει να εκπληρώσουμε τις υποχρεώσεις μας.
- που έχουμε ήρωες, που είναι θεοί, μέχρι να γίνουν «κρέατα, ηλίθιοι, άσχετοι» στην πρώτη στραβή…
- που είμαστε οι πρώτοι σε όλη την Ευρώπη (αλλά δεν ξέρουμε σε τι).
- που είμαστε οι πρώτοι σε όλο τον κόσμο (αλλά δεν ξέρουμε σε τι).
- που είμαστε έτοιμοι να αγωνιστούμε για τα ιδανικά μας. Αρκεί να μην χρειαστεί να κουνηθούμε από τον καναπέ.

Ημ/νία: 19/1/2006 **- Από natpant –**
(http://homepages.pathfinder.gr/natpant/weblog.html)

Το κουνέλι κυκλοφορεί σε όλα τα καλά e-mail

Σε ένα διεθνή διαγωνισμό μυστικών υπηρεσιών στην τελική φάση
προκρίνονται η CIA
της Αμερικής και η MI5 της Αγγλίας και η ελληνική ΕΥΠ.
Φτάνει λοιπόν η ώρα της δοκιμασίας που θα κρίνει ποια θα είναι και η
τελική
κατάταξη των υπηρεσιών.
η επιτροπή εκφωνεί την τελική αποστολή:

Έχουμε αφήσει ένα κουνέλι στη δασική έκταση που βλέπετε μπροστά
σας.
η υπηρεσία που θα ανακαλύψει και θα συλλάβει πιο γρήγορα το
κουνελι θα είναι
και η νικήτρια.
ξεκινάει η CIA ψάχνει μεθοδικά όλο το δάσος, χτενίζει κάθε πιθανή
κρυψώνα και
μετά από τρεις ημέρες αξιοποιώντας όλα τα στοιχεία καταλήγει στο
συμπέρασμα ότι:

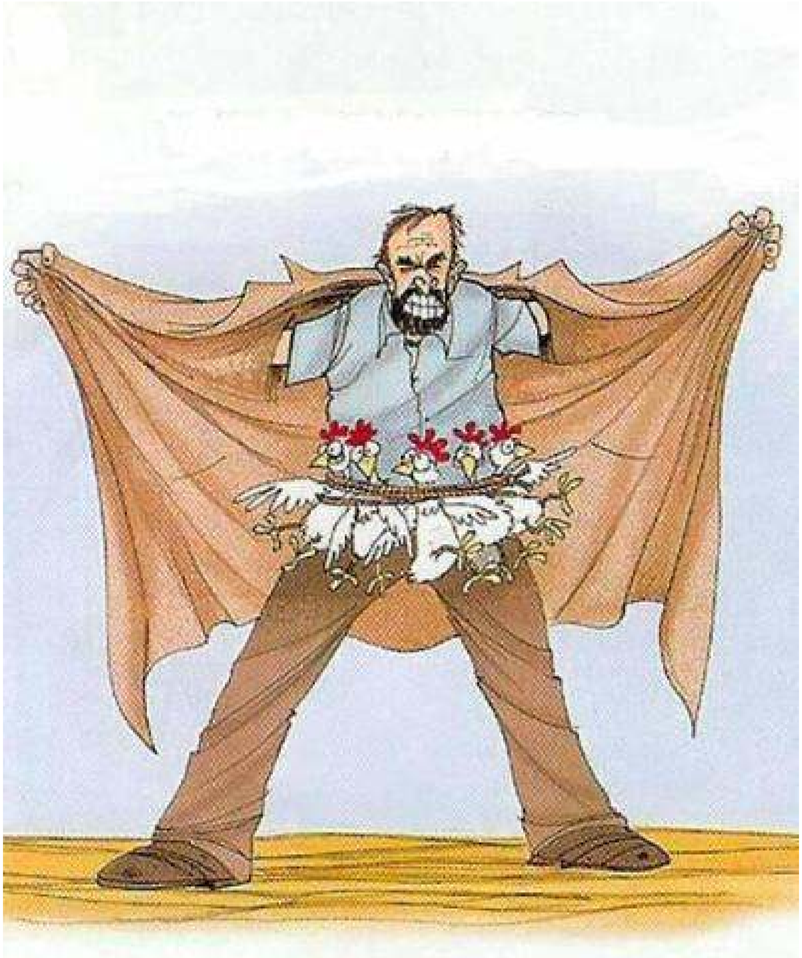
κουνέλι στο δάσος δεν υπάρχει!!!

Σειρά έχει η αγγλική MI5. ξεκινάει την ερευνά με ειδικούς θερμικούς
ανιχνευτές
προηγμένης τεχνολογίας, λαμβάνει στοιχεία και πληροφορίες από
κατασκοπευτικούς
δορυφόρους τοποθετεί κάμερες μικρόφωνα παγίδες αλλά μετά από 5
ημέρες κι αυτή
τίποτα. γυρνάει στην επιτροπή παραδίδοντας το πόρισμα:

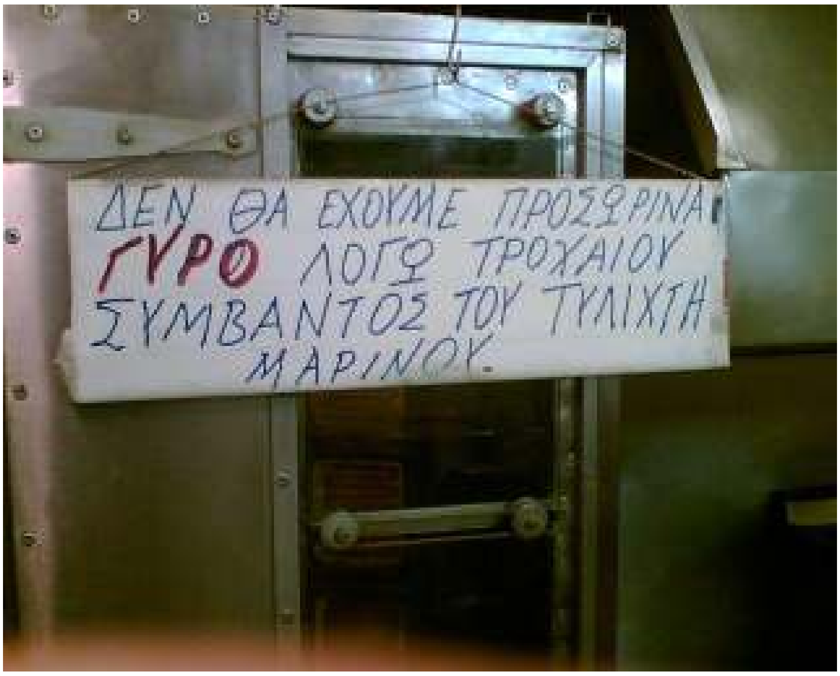
**το ύποπτο κουνέλι δεν βρέθηκε, οι τηλεφωνικές του κλήσεις δεν
κατέστη δυνατό να
υποκλαπούν. προτείνεται η ολοσχερής καταστροφή του δασούς με
ψεκασμό βενζίνης
και φωτιά**.

η ώρα της ΕΥΠ οι πράκτορες εφορμούν στο πυκνό δασος. δεν περνάει
1 ώρα και
εμφανίζονται κρατώντας καταχτυπημένη ταλαιπωρημένη και
αλυσοδεμένη μια αρκούδα.
με το που τη φέρνουν μπροστά στην επιτροπή η αρκούδα πέφτει
γονατιστή και
φωνάζει :

**όχι άλλο ξύλο, όχι άλλο ξύλο ομολογωωω ναιιιιι
εγω είμαι το κουνέλι..**

http://blogs.gr/minimalist/

Φιλολογίζοντες

Μητέρα και παιδί

Ημ/νία: 16/1/2006 **-Από lazycat -**
http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html

Η Lily τεντώθηκε μουδιασμένη από τον βραδινό ύπνο. Η Isabel, μια πανέμορφη φουντωτή μαύρη γάτα που ζούσε με την Lily εδώ και 6 χρόνια, νιαούρισε για να την καλημερίσει. Η Lily την χάιδεψε και σηκώθηκε τεμπέλικα από το κρεβάτι. Έριξε μια ματιά έξω από το μικρό παράθυρο του τροχόσπιτου της και είδε την συνηθισμένη πρωινή κίνηση, καθώς και έναν λαμπρό καλοκαιρινό ήλιο. Ακόμα είδε και τον καινούριο θηριοδαμαστή του τσίρκου

Ο προηγούμενος, ο Mark τους εγκατέλειψε άσπλαχνα 2 εβδομάδες πριν, όταν ξαφνικά ξύπνησε μέσα του κάποιο παράξενο ένστικτο για δημιουργία πολυμελής οικογένειας με μια εντυπωσιακή Ισπανίδα που λάτρευε τις γάτες. « Παράξενος άνθρωπος ο καινούριος, αλλά και ποιος από εμάς δεν θεωρείται έτσι; Είχε πάντως κάτι το βαθιά καλοσυνάτο στο βλέμμα του. Αυτό είναι μάλλον σπάνιο.» είπε στην γάτα με φιλοσοφική διάθεση. Η Isabel, που δεν είχε τέτοιου είδους πρωινές ανησυχίες, απλά νιαούρισε με νόημα πάνω από το πιάτο του φαγητού της

Η Lily έπιασε το υπονοούμενο και της άδειασε εκεί την σακούλα με το φαγητό. Εκείνη την στιγμή ακούστηκε ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα. Η Lily σκέφτηκε για μια στιγμή μήπως ήταν ο Tom, αλλά αμέσως μετά κατάλαβε ότι κάτι τέτοιο ήταν απλά ένας ακόμη ευσεβής πόθος. Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε το αγαπημένο πρόσωπο της Martha. Μέχρι πριν από 4 χρόνια ζούσαν μαζί, αλλά όταν η Lily ένιωσε την ανάγκη να ανεξαρτητοποιηθεί και να μείνει μόνη της στο διπλανό τροχόσπιτο, η καλή της μητέρα απλά χαμογέλασε με κατανόηση. Πάντα όμως περνούσε από εκεί τα πρωινά για να την καλημερίσει και να δει μήπως ξαφνικά της είχε γίνει απαραίτητη και πάλι. Η Lily χαμογέλασε στην γυναίκα και της είπε να περάσει για πρωινό.

Όπως πάντα εκείνη δέχτηκε με χαρά και έκατσαν μαζί στο τραπεζάκι, όπως έκαναν από τότε που η Lily θυμόταν τον εαυτό της. Η Martha δεν ήταν η φυσική της μητέρα, αλλά ότι πίστευε η Lily ότι έπρεπε να σημαίνει μάνα, ήταν αυτό που της έδινε απλόχερα η γλυκιά αυτή γυναίκα. Και για την Martha βέβαια η Lily ήταν αυτό που ήθελε πάντα από το παιδί της. Δυστυχώς όμως το παιδί που είχε βγει πραγματικά από τα σπλάχνα της δεν δεχόταν ένα φρικτό γορίλα για μάνα, όπως της είχε εξηγήσει καθαρά όταν έκλεισε τα 15 χρόνια του. Το σώμα της Martha ήταν καλυμμένο από πυκνές τρίχες. Φορούσε πάντα ρούχα που την κάλυπταν, αλλά τίποτα δεν μένει κρυμμένο για πάντα σε ένα μικρό χωριό. Ο γιος της το δεχόταν με φυσικότητα όσο ήταν μικρός, όταν όμως άρχισε να ενδιαφέρεται για την γνώμη των άλλων άλλαξε και στράφηκε εναντίον της.

Η Martha έλπιζε για πολύ καιρό ότι με το πέρασμα της φοβερής εφηβείας τα πράγματα θα άλλαζαν, αλλά όταν εκείνος δεν της μίλαγε πια και έκανε ότι δεν την γνώριζε όταν την συναντούσε στον δρόμο κατάλαβε ότι θα ήταν πολύ δύσκολο να την αποδεχτεί. Μάταια ο πατέρας του, που την αγαπούσε πολύ, προσπάθησε να μεταπείσει τον νεαρό. Μια νύχτα όταν ήταν 16 χρονών, η Martha άκουσε λυγμούς μέσα στο σκοτάδι. Όταν αγκάλιασε τον γιο της και εκείνος τραβήχτηκε με αηδία φωνάζοντας ότι για όλους ήταν γιος της σιχαμένης που δεν ήταν άνθρωπος αλλά ζώο, η καρδιά της έσπασε σε χίλια κομμάτια. Το ίδιο βράδυ μάζεψε τα πράγματα της και έφυγε αφήνοντας ένα μονολεκτικό σημείωμα στον άντρα και στο παιδί της. Ένα συγνώμη πάνω σε ένα λευκό χαρτί ήταν η μόνη ανάμνηση που έμεινε από εκείνη. Αποφάσισε να κάνει καλύτερη την ζωή του παιδιού της αφήνοντας τον ήσυχο και να πάει στο τσίρκο, όπως συχνά της φώναζαν στο δρόμο οι καλόψυχοι συγχωριανοί της. Αυτό είχε γίνει 20 χρόνια πριν, πονούσε όμως ακόμα. Από τότε δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ στην Σκοτία.

Μια φορά πήρε τηλέφωνο όταν το παλικάρι της έγινε 18 χρονών για να του ευχηθεί και να ακούσει την φωνή του πολυαγαπημένου της άντρα. Εκείνος ξέσπασε σε δάκρυα ακούγοντας την και το πρώτο πράγμα που της είπε ήταν να γυρίσει πίσω, γιατί η ζωή χωρίς εκείνη ήταν αβάσταχτη. Το παιδί της όμως, δεν καταδέχτηκε καν να έρθει στο τηλέφωνο. Αυτή ήταν η τελευταία απόπειρα που είχε κάνει να κρατήσει επαφή μαζί τους. Σκέφτηκε ότι αν την θεωρούσαν νεκρή θα ήταν πιο εύκολο για αυτούς. Έτσι όμως έπαψε πραγματικά να ζει. Η κατάθλιψη έγινε η μόνη συντροφιά της, παρόλο που στο τσίρκο του Sebastian όλοι της φερόντουσαν όμορφα και δεν την ενοχλούσαν. Ξανάρχισε να ζει μια βροχερή νύχτα πολλά χρόνια μετά, όταν από μια ακατανόητη συγκυρία βρέθηκε στα χέρια της ένα ξανθό κοριτσάκι με μάγουλο που αιμορραγούσε ασταμάτητα. Η Lily έγινε ο σκοπός της ζωής της, η χαρά που ανέλπιστα ξαναβρήκε και το αγαπημένο παιδί της

Τυφλοί

Ημ/νία: 18/1/2006 **-Από** **lazycat -**
http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html

Η Lily βγήκε από το τροχόσπιτο της μαζί με την Martha και το βλέμμα της έπεσε αυθόρμητα πάνω στο απέναντι τροχόσπιτο που άνηκε στον Tom. Από μια διαβολική σύμπτωση την ίδια στιγμή εκείνος άνοιξε την πόρτα του τροχόσπιτου του και βγήκε έξω. «Καλημέρα κορίτσια.» τους είπε κοιτάζοντας τες με τα τυφλά του μάτια. «Καλημέρα Tom» απάντησε με γλυκιά φωνή η Lily. Η Martha πάλι έκανε απλά μια αποδοκιμαστική γκριμάτσα. Γνώριζε τον Tom 12 ολόκληρα χρόνια από τότε που εκείνος είχε πρωτοέρθει στο τσίρκο. Τότε δεν ήταν τυφλός, αλλά εκείνη δεν τον συμπάθησε ποτέ, ούτε καν όταν έχασε το φως του μέσα σε μια βραδιά από ένα ανεξήγητο λόγο. Θυμόταν καλά το παράξενο εκείνο πρωινό. Η Lily ήταν κοριτσάκι ακόμα και της ετοίμαζε το πρωινό όταν ακούστηκαν ουρλιαχτά.

Όλοι βγήκαν έξω ανήσυχοι με πρώτο τον Sebastian που ένιωσε αμέσως ότι κάποια καταστροφή είχε συμβεί. Γρήγορα ανακάλυψαν ότι οι φοβερές κραυγές ερχόταν από το τροχόσπιτο του Tom. Ο νεαρός μάντης μπορούσε να προβλέψει κάποια πράγματα, αλλά σίγουρα δεν είχε την παραμικρό προαίσθημα για αυτή την συμφορά που του συνέβη ξαφνικά. Με φωνές και κλάματα τους εξήγησε ότι είχε πέσει κανονικά για ύπνο όπως κάθε βράδυ, αλλά ξύπνησε σε ένα φοβερό σκοτάδι. Το οξυμένο ένστικτο του, του έλεγε ότι αυτό το κακό δεν ήταν παροδικό. Πράγματι, όλοι οι ακριβοπληρωμένοι γιατροί που τον εξέτασαν είπαν ότι η όραση του είχε χαθεί για πάντα, αν και δεν κατάφεραν να βρουν κάποια εξήγηση για αυτό. Ο άντρας πέρασε μια φοβερή περίοδο παραίτησης και θλίψης. Δεν έβγαινε καθόλου από το τροχόσπιτο του, δεν έτρωγε σχεδόν τίποτα και ούτε καν πλενόταν. Επέζησε μόνο χάρη στην νεαρή κλόουν Shara που ήταν ερωτευμένη μαζί του και έβαλε σκοπό να τον βοηθήσει. Ούτε κουβέντα βέβαια για εμφάνιση στη σκηνή, όπου πριν μάντευε τα βάσανα και τους πόθους του κοινού, εκπλήσσοντας τους με την ακρίβεια της ενόρασης του.

Ξαφνικά ένα πρωί, βγήκε επιτέλους από το τροχόσπιτο υποβασταζόμενος από την Shara και μαζί πήγαν στον Sebastian. Μπορεί η αίσθηση της όρασης να μην υπήρχε πια, όμως το χάρισμα του είχε μεγαλώσει και εκείνος αισθανόταν ξανά αρκετά δυνατός για να αντιμετωπίσει ξανά τον κόσμο και την ζωή, δήλωσε στον Sebastian. Έτσι ξανάρχισε η ζωή του που βέβαια είχε γίνει αρκετά πιο δύσκολη τώρα. Όσοι από τους φίλους του τον επισκέφτηκαν διαπίστωσαν ότι είχε γίνει όντως πιο δυνατός στις προβλέψεις του. Είδαν όμως και ότι είχε αλλάξει και ο χαρακτήρας του αρκετά. Ήταν μόνιμα σηνηφριομένος και τώρα πια τους έλεγε και φρικτά πράγματα που συνήθως έβγαιναν αληθινά μέσα σε λίγες μέρες. Αυτό έφερε τόση αναστάτωση στους ανθρώπους του τσίρκου, που ο Sebastian αναγκάστηκε να απειλήσει τον Tom με απόλυση για να τον συνετίσει.

Πράγματι εκείνος σταμάτησε τις δυσοίωνες προβλέψεις, αλλά συνέχισε να είναι κατσούφης και εξαιρετικά εριστικός με όποιον δεν συμπαθούσε. Όταν βέβαια συμπαθούσε ή ήθελε κάτι από κάποιον γινόταν υπέροχος και η συντροφιά του πραγματική απόλαυση. Έτσι ακόμα και όταν η Shara έφυγε εντελώς ξαφνικά κάποιο πρωί, εκείνος δεν ξέμεινε ποτέ από σύντροφο και φροντίδα. Πολλοί κατηγόρησαν την Shara που εγκατάλειψε έναν τυφλό άνθρωπο, αλλά η Martha πρόσεξε τα κατακόκκινα μάτια και το χλωμό πρόσωπο της Shara όταν έφυγε αξημέρωτα μέσα στην σιωπή. Η Martha δεν κατάλαβε ποτέ τι έβρισκαν οι γυναίκες σε εκείνο τον αδιάφορο εγωιστή, αλλά όλες όσες έβαζε στόχο, κατέληγαν σύντομα στο κρεβάτι του και αργότερα, ανεπανόρθωτα πληγωμένες με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Η αόριστη αντιπάθεια που έτρεφε για αυτόν έγινε μόνιμο μίσος όταν η Lily της έκλεισε τα 17 και άρχισε να κοιτά με αφηρημένο βλέμμα το απέναντι τροχόσπιτο για ώρες. Έλπιζε ότι το νεανικό πάθος θα έφευγε γρήγορα χωρίς άσχημες συνέπειες για το κορμί και το μυαλό της κόρης της. Φυσικά όμως δεν έγινε έτσι.

Ο Tom έγινε η αιτία του πρώτου τους καυγά και ο μόνος λόγος ύπαρξης της Lily. Για ένα ολόκληρο χρόνο τον ακολουθούσε σαν χαρούμενο κουτάβι προσπαθώντας να προλάβει τις επιθυμίες του, με μόνη ανταμοιβή ένα χαμόγελο και ένα καλό του λόγο. Όταν η Lily έκλεισε τα 18, εκείνος της έκανε έρωτα καταδικάζοντας την να τον αγαπά με ακόμα πιο τυφλό πάθος. Λίγους μήνες μετά βρήκε καινούριο παιχνίδι, μια όμορφη θηριοδαμάστρια που ήρθε στο τσίρκο, και η Lily υπέφερε στην αρχή με εκρηκτικές σκηνές ζήλιας και απειλές αυτοκτονίας και μετά σιωπηλά έχοντας πια αποδεχτεί την κατάρα του μονόπλευρου έρωτα. Από τότε είχαν περάσει ήδη 4 χρόνια με πολλές ερωμένες και συντρόφους για τον Tom. Η Lily συνήθισε να τον αγαπά από μακριά με την παράλογη πεποίθηση ότι κάποια μέρα θα γυρνούσε κοντά της. Εκείνη ήταν πάντα πρόθυμη να μοιραστεί το κρεβάτι και την ζωή του για όσο εκείνος της το ζητούσε. Πάντα μετά, ερχόταν το τέλος με εκείνη να μουσκεύει το μαξιλάρι της με ατελείωτα δάκρυα και εκείνον να αισθάνεται παντοδύναμος και να περνά με άγρια χαρά στο επόμενο θήραμα.

Ανάγκες

Ημ/νία: 21/1/2006 **-Από lazycat -**
http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html

Ο Bernard μπήκε στο τροχόσπιτο που του έδειξε ο Sebastian. Ήταν ολοφάνερο ότι ο προκάτοχος του είχε φύγει βιαστικά, γιατί το μέρος ήταν γεμάτο πράγματα. «Φαίνεται ότι ο κεραυνοβόλος έρωτας αφαιρεί όλες τις υλικές ανάγκες.» σκέφτηκε ο Bernard καθώς παρατηρούσε ότι υπήρχαν ακόμα και ρούχα πεταμένα παντού. Όπως όλοι οι χαλαροί, ή πολύ βασανισμένοι, άνθρωποι ο Bernard δεν ενοχλήθηκε ιδιαίτερα από την ακαταστασία, ούτε βιάστηκε να συμμαζέψει το μέρος. Αντίθετα, βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα, έβγαλε τα παπούτσια του και άνοιξε το σακίδιο του.

Μέσα υπήρχαν λιγοστά ρούχα, ένας μικρός σουγιάς και κάμποσα βιβλία. Ο Bernard χαμογέλασε στο σουγιά, αγνόησε τα ρούχα και πήρε στο χέρι του ένα βιβλίο. Το βιβλίο ήταν μια ιστορία που εξελισσόταν στο Πεκίνο και στο Σαν Φρανσίσκο. Η συγγραφέας λεγόταν Amy Tan και το βιβλίο λεγόταν «Η κόρη του γιατρού για τα κόκαλα.» Το είχε ξετρυπώσει μετά από πολύ ψάξιμο στο υπόγειο ενός βιβλιοπωλείου και το είχε διαλέξει καθαρά από ένστικτο. Το βιβλίο ήταν συναρπαστικό και ο Bernard είχε βυθιστεί για τα καλά μέσα στην ιστορία, όταν άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα. Κατσούφιασε γιατί σιχαινόταν να του κόβουν το διάβασμα στην μέση, αλλά τελικά σηκώθηκε και άνοιξε την πόρτα. Μπροστά του εμφανίστηκαν δύο άνθρωποι.

Η μία ήταν μια ψηλή κοκκινομάλλα και ο άλλος ένας κοντούλης που φορούσε στολή κλόουν. «Είμαι η Mary και από εδώ ο William», είπε η κοπέλα. «Μένουμε στα διπλανά τροχόσπιτα και είπαμε να καλωσορίσουμε τον καινούριο μας γείτονα.» είπε ο William. «Σου φέραμε φαγητό και κρασί.» είπε η κοπέλα λίγο πιο συγκρατημένα, αφού διάβασε στο πρόσωπο του ότι δεν ενθουσιάστηκε ιδιαίτερα με την επίσκεψη τους. Ο Bernard ξαφνιάστηκε, αλλά σκέφτηκε ότι αυτή την φορά δεν θα έπρεπε να αποκτήσει την συνηθισμένη φήμη του μονόχνοτου αγροίκου που τόσο συχνά έσερνε.

Έτσι χαμογέλασε φιλικά, άνοιξε διάπλατα την πόρτα και τους προσκάλεσε μέσα να μοιραστούν το φαγητό και το κρασί. Σύντομα διαπίστωσε ότι και οι δύο ήταν πολύ ευχάριστοι και αστείοι. Έμαθε ότι η Mary που ηταν ακροβάτισσα είχε Ιρλανδούς γονείς και είχε γεννηθεί στο τσίρκο. Ο William ήταν εκεί μόνο δυο μήνες αλλά είχε ήδη εγκλιματισθεί και μάλιστα του διηγήθηκε αρκετά αστεία περιστατικά που του είχαν συμβεί. Η χαρούμενη συντροφιά διαλύθηκε μόνο όταν ήρθε η νύχτα.

Νυχτερινές σκέψεις

Ημ/νία: 24/1/2006 **-Από lazycat -**
http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html

Ο William έβγαλε την στολή του κλόουν, ξάπλωσε στο κρεβάτι του και συλλογίστηκε τις προηγούμενες ώρες. Είχε περάσει πολύ όμορφα και ο καινούριος φαινόταν πολύ εντάξει τύπος, αν και κάπως λιγομίλητος για τα γούστα του. Τώρα που το ξανασκεφτόταν έδειχνε κάπως βαρύς και μονόχνοτος. «Τέλος πάντων, μάλλον έτσι είναι όλοι οι θηριοδαμαστές.» αποφάσισε και χαχάνισε στο σκοτάδι με το πετυχημένο σχόλιο του. Η Mary πάντως ήταν πολύ διασκεδαστική όταν ήθελε. Στην αρχή του φερόταν πολύ ψυχρά, αλλά μετά τον συμπάθησε και αυτή όπως όλοι. Φυσικά και όλοι τον λάτρευαν, αφού ήταν τόσο καλός και αστείος. Ακόμα και ο ιδιοκτήτης του τσίρκου ,ο ψυχρός Βρετανός Sebastian, χαμογελούσε με τα αστεία του. Καλός ήταν και του λόγου του. Πάντα σοβαρός και συνηφρημένος. Χρησιμοποιούσε την ειρωνεία για να βάζει τους άλλους στην θέση τους και προφανώς νόμιζε ότι ήταν πανέξυπνος. Όλοι έδειχναν τον σέβονται και ο William δεν κατάφερε να μάθει κανένα κουτσομπολιό για εκείνον. Δεν ήταν ο ιδρυτής του τσίρκου, αλλά ο αρχαιότερος όλων. Διεύθυνε με σιδερένια πυγμή και δεν δίσταζε και πετάξει έξω όποιον δεν έκανε καλά την δουλειά του ή δημιουργούσε πρόβλημα στην μικρή τους κοινωνία, του είχαν πει. «Αυτόν πρέπει να τον προσέχω.» ήταν η τελευταία σκέψη του πριν αποκοιμηθεί.

Την ίδια ώρα η Mary ξάπλωνε και αυτή στο κρεβάτι της παρέα με ένα μαλλιαρό σκυλάκι. Η Lisa ήταν η μόνιμη συντροφιά της τα τελευταία 5 χρόνια και ήταν το μοναδικό πλάσμα που πραγματικά είχε ανάγκη. Η Mary ήταν πολύ δυναμική, πολύ ανεξάρτητη και πολύ μόνη. Η μοναχικότητα όμως της ήταν απαραίτητη για να φορτίζει τις μπαταρίες της μέσα στον πολύβουο εκείνο κόσμο που ζούσε. Το χειροκρότημα όταν αιωρούταν πολλά μέτρα από το έδαφος ήταν καλοδεχούμενο, αλλά μετά αποζητούσε πάντα την ησυχία και την απομόνωση. Καμιά φορά ακόμα και το γαύγισμα της Lisa ήταν ενοχλητικό, γιατί τρυπούσε την σιωπή. Τότε η Mary εκνευριζόταν και την απειλούσε ότι θα την αντάλλασσε με ένα χρυσόψαρο, αλλά ούτε καν η Lisa δεν πίστευε πια σε αυτή την φοβέρα. Ήταν ήδη 32 χρονών και πίστευε ακράδαντα ότι είχε βάλει την ζωή της σε τάξη.

Το σχέδιο της ζωής της ήταν να μείνει για πάντα στο τσίρκο και να εκπαιδεύει καινούριους ακροβάτες. Ο έρωτας δεν είχε θέση στην ζωή της. Είχε καταλάβει εδώ και αρκετά χρόνια ότι μόνο μπελάδες έφερνε. Οι γονείς της είχαν πεθάνει σχεδόν ταυτόχρονα 5 χρόνια πριν. Μέχρι τότε ζούσαν όλοι μαζί στο τσίρκο. Τώρα οικογένεια της ήταν οι άνθρωποι του τσίρκου και η Lisa. Η ζωή της ήταν ήσυχη και τακτοποιημένη. Τώρα τελευταία μάλιστα, σκεφτόταν να αρχίσει να γράφει ένα μυθιστόρημα, κάτι που ήθελε από παιδί. Αν κατάφερνε και αυτό, όλα θα ήταν τέλεια. Όπως κάθε βράδυ, έκανε απολογισμό της ημέρας που πέρασε. «Ναι και αυτή ήταν μια καλή ημέρα.» σκέφτηκε και χαμογέλασε στην Lisa. Μετά έκλεισε τα μάτια της και το σκυλάκι ακούμπησε την μουσούδα του στον ώμο της, όπως έκανε κάθε βράδυ. Κοιμήθηκαν αμέσως, όπως όλες οι ξέγνοιαστες ψυχές

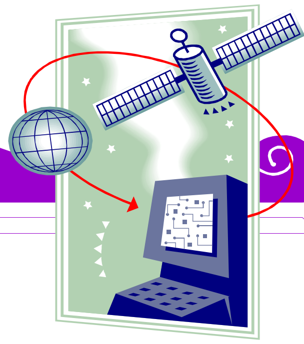
Ετοιμασίες

Ημ/νία: 27/1/2006 **-Από lazycat -**
http://homepages.pathfinder.gr/lazycat5/weblog.html

Το επόμενο πρωί, ένας λαμπερός ήλιος έριξε τις ακτίνες του πάνω στο τσίρκο. Το βράδυ θα έδιναν την πρώτη τους παράσταση στην μικρή πόλη που βρισκόταν και όλοι είχαν πολλές δουλειές να κάνουν. Ο Bernard ήταν από νωρίς στο κλουβί με τους πάνθηρες. Πρώτα χτένισε το όμορφο τρίχωμα των ζώων μέχρι που γυάλισε και μετά έκαναν πρόβα για την βραδινή παράσταση. Τα ζώα ήταν κατευχαριστημένα που δεν υπήρχε πια το μαστίγιο και υπάκουαν αμέσως στις εντολές του Bernard. Στο τέλος τα αιλουροειδή έφαγαν με ευχαρίστηση το πλούσιο γεύμα που τους έδωσε το καινούριο αφεντικό τους. Την ίδια ώρα ο Sebastian έκανε βόλτες στο τσίρκο επιθεωρώντας τις πρόβες και το καθάρισμα του χώρου. Οι ακροβάτες δοκίμαζαν τα σχοινιά ασφαλείας και έκαναν εντυπωσιακές τούμπες στον αέρα. Οι κλόουν ετοίμαζαν τις φάρσες τους και οι ταχυδακτυλουργοί τα μαγικά τους κόλπα. Κάμποσοι άνθρωποι σκούπιζαν την κεντρική σκηνή και άλλοι καθάριζαν τα καθίσματα των θεατών. Όλα φαινόταν να δουλεύουν ρολόι. Το μεσημέρι ήταν όλα έτοιμα και άνθρωποι του τσίρκου ξεκουραζόντουσαν στα τροχόσπιτα τους. Ο Bernard είχε μεταφέρει την πολυθρόνα στο παράθυρο και ξεκουραζόταν χαζεύοντας έξω. Κάτι τράβηξε την προσοχή του. Μια λεπτή φιγούρα και ένας ξανθός καταρράκτης πέρασαν γρήγορα από μπροστά του. Ήταν η Lily που βγήκε από το τροχόσπιτο του Tom φανερά ταραγμένη. Η κοπέλα χώθηκε γρήγορα στο δικό της τροχόσπιτο χτυπώντας την πόρτα πίσω της. Ο Bernard όμως πρόλαβε να δει ότι τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

Ο Tom φόρεσε τα ρούχα του και ξάπλωσε στο ντιβάνι που ήταν ακριβώς κάτω από το παράθυρο. Του άρεσε να νιώθει την ζεστασιά του ήλιου στο πρόσωπο του. Τώρα αισθανόταν χαλαρωμένος και έτοιμος για την βραδινή παράσταση. Πάντα του άρεσε να απολαμβάνει τις διάφορες ηδονές που του πρόσφερε η ζωή, αλλά από τότε που έχασε την όραση του δεν άφηνε καμία ανεκμετάλλευτη. Το sex χαλάρωνε το σώμα του και η εξουσία ικανοποιούσε το μυαλό του. Η φοβερή αίσθηση της δύναμης που ένιωθε όταν οι άλλοι τον χρειαζόντουσαν ήταν το ναρκωτικό του. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του λάτρευε να αισθάνεται πολύτιμος και απαραίτητος στους άλλους, όμως από τότε που είχε τυφλωθεί, αυτό είχε γίνει το αγαπημένο του παιχνίδι. Σκέφτηκε ότι το βράδυ θα κρεμόντουσαν και πάλι από τα χείλη του τα ανθρωπάκια που τόσο πολύ ποθούσαν να μάθουν για τις ασήμαντες μικροαστικές ζωές τους. Αυτή η σκέψη του έφερε ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο.

Η Lily μπήκε στο μπάνιο για να ξεπλύνει από πάνω της την ανάμνηση του Tom. Καθώς το ζεστό νερό ενώθηκε με τα καυτά νερά που έτρεχαν από τα μάτια της αναστέναξε. «Πότε επιτέλους θα μάθω; Γιατί πάντα ελπίζω να ξανανιώσει όπως παλιά; Δεν θα μάθω ποτέ να αρκούμε μόνο στις χαρές της σάρκας;» αναρωτήθηκε, μάταια όπως πάντα. Τον πρώτο καιρό ο Tom της μιλούσε για ώρες. Της έλεγε πόσο όμορφη ήταν και ας είχε δει το φρικτό σημάδι που της παραμόρφωνε το πρόσωπο. Της μίλαγε για την ομορφιά του έρωτα, την ένωση των ψυχών και των σωμάτων και την αγάπη που δεν θα τελείωνε ποτέ. Όταν όμως σιγουρεύτηκε ότι την είχε κατακτήσει άλλαξε. Τώρα απλά της έλεγε το πόσο όμορφα πέρασαν και τι καλό που ήταν το σμίξιμο τους. Κάθε κουβέντα της Lily που ζητούσε μια υπόσχεση έστω για την επόμενη συνάντηση τους τσακιζόταν πάνω στα παθιασμένα φιλιά και την ανελέητη σιωπή του.

Τα blogs… μιλάνε;;;

vrypan|net|radio: http://vrypan.net/radio
papocast: http://javapapo.blogspot.com
adam curry's podcast: http://www.dailysourcecode.com // www.curry.com

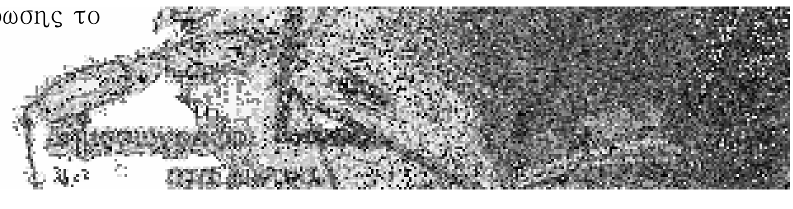
Η απάντηση φυσικά είναι ότι πράγματι μιλάνε! Και φυσικά αναφέρομαι στα podcast. Το podcast είναι μια έννοια με την οποία δεν είμαστε ακόμη όλοι εξοικειωμένοι και τολμώ να πω πως ούτε εγώ είμαι ιδιαίτερα. Με δυο λόγια πρόκειται για ηχογραφημένες καταχωρήσεις σε online ημερολόγια που πλέον έχουν την μορφή ραδιοφωνικών εκπομπών. Η ευκολία που προσφέρουν νομίζω πως είναι μεγάλη. Μπορείτε να κατεβάσετε εκπομπές που έχετε χάσει και να τις ακούσετε όποτε εσείς θέλετε. Επίσης μπορείτε να γυρίσετε πίσω και να ξανακούσετε κάτι που δεν ακούσατε καλά ή να προχωρήσετε μπροστά αν το θέμα για το οποίο γίνεται λόγος δεν σας αφορά.

Ξένη διασημότητα στον χώρο είναι ο Adam Curry, του οποίου τη διεύθυνση δίνω παραπάνω. Οι εκπομπές του είναι καθημερινές και περιλαμβάνουν τα πάντα. Ότι μπορεί να αφορά έναν blogger, αφορά και έναν podcaster! Αντίστοιχα, στον ελληνικό χώρο, ένας πρωτοπόρος είναι ο vrypan. Ναι! Μιλάμε για το γνωστό παιδί θαύμα που κρύβεται πίσω **και** από το monitor! Οι εκπομπές του είναι εβδομαδιαίες συνήθως και έχουν πλούσια θεματολογία, η οποία πολλές φορές αφορά τα τελευταία νέα από την τεχνολογία και το χώρο του blogging μέχρι και … τα χιόνια που πνίξανε την Αττική! Τελευταία στην παρέα μπήκε δυναμικά και ο papo με το papocast. Και οι δικές του εκπομπές είναι εβδομαδιαίες και αν και καινούργιος στο χώρο έχει εγκλιματιστεί πλήρως και κάθε φορά μας προσφέρει εκπομπές καλύτερες η μία από την άλλη! Και η δική του θεματολογία στρέφεται γύρω από την επικαιρότητα και την τεχνολογία και μάλιστα έχει αφιερώσει ολόκληρο μέρος στην JAVA!

Αν λοιπόν ακόμη σας τρώει η περιέργεια για το τι σημαίνει podcast, δεν έχετε παρά να επισκευθείτε ένα από αυτά που σας προτείνω και να πάρετε μια πρώτη γεύση. Η συνέχεια δική σας!

Ενημέρωση, ΤΩΡΑ!

http://www.journalism.gr

Το journalism.gr είναι ένα νέο site ενημέρωσης το οποίο μόλις τώρα ανοίγει δειλά – δειλά τα φτερά του. Οι αρθρογράφοι του είναι δημοσιογράφοι οι οποίοι θέλησαν να αποκτήσουν τη δική τους φωνή στο διαδίκτυο. Σκοπός τους είναι να μας προσφέρουν την έγκυρη ενημέρωση που τόσο έχουμε ανάγκη, στους καιρούς που διανύουμε. Μάλιστα το ένα βασικό στέλεχος του site, αλλά και το άτομο που κρύβεται πίσω από τον σχεδιασμό του, είναι και blogger. Το ποιος είναι δεν σας το λέω. Ανακαλύψτε το μόνοι σας… Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι τα άρθρα που θα παρουσιάζονται στη σελίδα αυτή δεν είναι απλά copry-paste από τρίτα sites ή πηγές. Γράφονται αποκλειστικά για το journalism.gr. Το όλο εγχείρημα είναι στα πρώτα του στάδια και το site βρίσκεται σε δοκιμαστικό πεδίο. Αυτό δικαιολογεί τα λίγα άρθρα που υπάρχουν ακόμη, αφού ακόμη γίνονται μικροαλλαγές στη δομή και την εμφάνισή του.

Να ευχηθώ καλή αρχή στα παιδιά και να είναι βέβαιοι πως θα τους παρακολουθούμε για να δούμε πως θα εξελιχθεί το site…

CONTACT US / INFOS

E-mail επικοινωνίας:	jim_hellas@pathfinder.gr jim_hellas@hotmail.com (**μόνο** MSN Messenger)
Ιστοσελίδα περιοδικού BloGR	http://freehost.stuff.gr/jim_hellas/blogr.html
Υπεύθυνος περιοδικού	Jim_hellas / Δημήτρης

Πληροφορίες / Copyright policy / Απαγορεύσεις